

Γλαρόλυκοι

τεύχος πρώτο

Γλαρόλυκοι

Ελεύθερη λογοτεχνία, ελεύθερος πολιτισμός, ελεύθεροι άνθρωποι.

Συλλογικό

Γλαρόλυκοι τεύχος 1ο

Εικονογράφηση: Stef's Illustrations

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Εκδόσεις: Γλαρόλυκοι

Φεβρουάριος 2021, έκδοση 1η

Καταβάλαμε κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να επέμβουμε όσο το δυνατό λιγότερο στα έργα που ακολουθούν. Κάναμε αλλαγές μόνο όπου θεωρήθηκε απαραίτητο για τη σελιδοποίηση / διαμόρφωση του τεύχους και όχι ως "κριτική" ή "επιμέλεια κειμένου" - πάντα σε συνεννόηση με τους συγγραφείς. Σκοπός παραμένει να προβληθούν οι ενδόμυχες σκέψεις των δημιουργών στο ακέραιο, έστω κι αν αυτό σημαίνει συντακτικές, ορθογραφικές ή γραμματικές αυθαιρεσίες, πιθανά "λάθη" ή οτιδήποτε άλλο μη συμβατό με τη σύγχρονη Ελληνική γλώσσα. Για εμάς η καλλιτεχνική έκφραση δεν οριοθετείται. Απολαύστε υπεύθυνα.

Περιεχόμενα

Σελίδα 10.....	Γλαρόλυκοι : <i>Με το βλέμμα στο μέλλον</i>
Σελίδα 12.....	Δημήτρης Νίκου : <i>Αγάπη μωρέ</i>
Σελίδα 13.....	Νίκος Σουβατζής : <i>Παράθυρο στη βροχή</i>
Σελίδα 14.....	Χαρούλα Αδαμοπούλου : <i>Ακροθιγώς</i>
Σελίδα 15.....	Μερκούριος Γιάντσης : <i>Η πίσσα του έρωτα</i>
Σελίδα 16.....	Γλαρόλυκοι : <i>Λάκυ το αδεσποτάκι</i>
Σελίδα 17.....	Παναγιώτης Τσαούσης : <i>Panagiotis Tsaousis Artworks</i>
Σελίδα 22.....	Γιάννης Φαρσάρης : <i>Θαρρώ τον έλεγαν Τόρρεντ</i>
Σελίδα 24.....	Ευτυχία Καπαρδέλη : <i>Άνεμοι βιαστικοί</i>
Σελίδα 25.....	Δρ Μιλτιάδης Ντόβας : <i>Χαμόγελο</i>
Σελίδα 26.....	Μαρία Μίγκλη : <i>Παράπονο</i>
Σελίδα 27.....	Maestra Renée : <i>Μουσικός Ριτσαίολο</i>
Σελίδα 28.....	Χρήστος Κουλαξίζης : <i>Μυστικό</i>
Σελίδα 29.....	Χρήστος Ντικμπασάνης : <i>Γαμήλια επίκληση</i>
Σελίδα 30.....	Ολυμπία Θεοδοσίου : <i>Μεταμόρφωση ελευθερίας</i>
Σελίδα 35.....	Χρήστος Κουρής : <i>Καλά Χριστούγεννα</i>
Σελίδα 36.....	Γλαρόλυκοι : <i>Το Κορίτσι</i>
Σελίδα 37.....	Στεφανία Αϊβαλάκι : <i>Stef's Illustrations</i>
Σελίδα 40.....	Θάνος Γιαννούδης : <i>Ακούει τη νύχτα</i>
Σελίδα 46.....	Αναστασία Νικολάου : <i>Μη μιλάς άλλο γι' αγάπη</i>
Σελίδα 47.....	Βασιλική Δραγούνη : <i>Αιφνίδιες συγκυρίες</i>
Σελίδα 48.....	Ισαβέλλα Πρίτσα : <i>Χρυσή Κασετίνα</i>
Σελίδα 51.....	Νικόλαος Δαμουλιάνος : <i>Ολιγογράφοι, Πολυγράφοι ή Λογοτέχνες</i>
Σελίδα 52.....	Κλεονίκη Χρυσανθακοπούλου : <i>Creative Music Box</i>
Σελίδα 53.....	Αλεξ. Μητραβέλλα : <i>Ποιο έχει δικαίωμα ν' αγαπήσει ένα νούφαρο</i>
Σελίδα 55.....	Κανελλία Τούντα : <i>Γλωσσού</i>
Σελίδα 56.....	Μίλτος Μόσχος : <i>Η κοτσίδα</i>

www.glarolykoi.net

Με το βλέμμα στο μέλλον

Το 2020 ήταν αναμφισβήτητα μία περίεργη χρονιά.

Συνέβησαν γεγονότα που μάλλον κανείς μας δε φανταζόταν πως θα συμβούν: η υγεία μας τέθηκε σε κίνδυνο από έναν “αόρατο εχθρό”, οι ανθρώπινες σχέσεις δοκιμάστηκαν, η οικονομία μας υπέστη σοβαρότατη ζημιά, η ασφάλεια και σιγουριά που θα έπρεπε να αισθανόμαστε ζώντας σε μια σύγχρονη κοινωνία, πήγαν περίπατο...

Αλλά αυτά τα γνωρίζετε ήδη. Σίγουρα τα έχετε ακούσει δεκάδες φορές κατά τη διάρκεια του έτους.

Αυτό που ίσως δεν γνωρίζετε είναι πως τους τελευταίους τρεις μήνες του 2020, μια παρέα ανθρώπων αποφάσισε ν' ανατρέψει την κακοτυχία δίνοντας σάρκα και οστά σε ένα φιλόδοξο εγχείρημα: τις Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι.

Η ανάγκη μας να εκδώσουμε και να διαχειριστούμε το υλικό μας υπό τους δικούς μας όρους μας έβαλε σε μια περίεργη αλλά όμορφη διαδικασία να “οικοδομήσουμε”, εν τω μέσω μιας κρίσης, το δικό μας καταφύγιο. Και η απόφαση που πήραμε να το ανοίξουμε και να το μοιραστούμε με τον κόσμο, ήταν η καλύτερη που έχουμε πάρει μέχρι στιγμής!

Δεν γνωρίζουμε πώς μετράνε οι “παραδοσιακοί” εκδοτικοί οίκοι τις επιτυχίες τους.

Εμείς πάντως, το γεγονός ότι καταφέραμε μέσα σε αυτούς τους τρεις – πραγματικά δύσκολους – μήνες να κυκλοφορήσουμε δύο προσεγμένα βιβλία και να τα διαθέσουμε εντελώς δωρεάν για όλους, το μετράμε σα νίκη! Και φυσικά, ας μην ξεχνάμε τη συλλογή άφθονου υλικού για το 1ο τεύχος του περιοδικού μας, τις συνεντεύξεις των δημιουργών και την ολοκληρωμένη διαδικτυακή παρουσία.

Το 2021 δεν θα φέρει καλοτυχία, υγεία, αγάπη και όλα όσα συνηθίζουμε να ευχόμαστε.

Ο χρόνος είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα και τα γεγονότα που συμβαίνουν εντός του, τυχαία. Για εμάς, ο “κύκλος” μας ξεκίνησε τρεις μήνες πριν τη λήξη του ‘20 και συνεχίζει να ανοίγει περικλείοντας σκέψεις, ιδέες, εμμονές, όνειρα, ελπίδες, φόβους, λέξεις, εικόνες, στιγμές. Ό,τι καλό ή κακό έρθει μέσα στο ‘21 θα είναι αποτέλεσμα συγκυριών, μα κυρίως αντίκρουσμα των δικών μας προσπαθειών και κόπων.

Με το βλέμμα στο μέλλον και πιστεύοντας βαθύτατα πως οι καταστάσεις αλλάζουν μόνο όταν αλλάζουμε εμείς, σας ευχόμαστε να είστε πάντα – ανεξαρτήτως έτους – υγιείς, ασφαλείς, δημιουργικοί και περιτριγυρισμένοι από τα πρόσωπα που αγαπάτε.

Εμείς δεσμευόμαστε να είμαστε κοντά σας όσο μπορούμε για να σας συντροφεύουμε με ελεύθερα λογοτεχνικά έργα και να δίνουμε βήμα σε όσους και όσες επιθυμούν να συνταξιδέψουμε.

Ευτυχισμένες οι μέρες που θα έρθουν και καλή λευτεριά!

Η ομάδα των ανεξάρτητων εκδόσεων Γλαρόλυκοι

Αγάπη μωρέ

Δημήτρης Νίκου

Τον πήρε το πρώτο φως. Κρεμασμένος στα κάγκελα του λιμανιού, κοίταζε από μακριά τα σκαριά της μόνης ελπίδας, μήνες τώρα. Ακόμα δεν τα έχει καταφέρει. Κάθε πρωί χαμογελάει σε όλους. Ίσως σήμερα... ο Θεός είναι μεγάλος, αποκλείεται να τον αφήσει έτσι. Λάμπουν τα μάτια του. Δες τους γλάρους, πετάνε διαφορετικά, καλό σημάδι, το νιώθει, σήμερα είναι αλλιώς. Τον έβριζαν. Παράσιτο για τους πολλούς, απειλή για άλλους σαν κι αυτόν, που κοιτούν τους ίδιους γλάρους. Μια γριά, που όλοι τη λένε παλαβή, τον χτυπούσε καμιά φορά στον ώμο και του έλεγε λόγια που δεν καταλάβαινε, του έδιναν όμως κουράγιο. Μετά, ξανά στα κάγκελα, βρισιές, σπρωξίματα, ξύλο πολλές φορές, μα εκείνος κοίταζε μόνο τους γλάρους. Και μια φωτογραφία τσαλακωμένη που της μιλούσε και γέμιζε δάκρυα.

Τον πήρε το πρώτο φως. Με τα ρούχα νοτισμένα απ' τη βροχή τον βρήκαν στο χάρτινο σπίτι του. Το κρύο επί μέρες τσάκιζε κόκκαλα. Και το φαί πια δύσκολο, αδύναμος ήταν και άρρωστος. Δεν άντεξε. Ειδοποίησαν να τον πάρουν, κανείς δεν πλησίαζε. Μονάχα η γριά πήγε κοντά καθώς τον έπαιρναν. Σαστισμένη φώναζε κοιτάζοντας τριγύρω, ψηλά, τα κλειστά παντζούρια των κρύων σπιτιών και τους αδιάφορους περαστικούς.

«Αγάπη μωρέ! Η ίδια ουράνια πηγή μας ρέει, νερό δίχως χρώμα! Σπέρμα διάφανο με χόμα από γη, την ίδια γη!» Φώναζε και ξαναφώναζε και κοίταζε τριγύρω. «Αγάπη μωρέ! Αγάπη!».

«Κάνε πέρα κι εσύ, παλαβή...», της είπε κάποιος.

Πήρε μαζί της την τσαλακωμένη φωτογραφία.

Περίεργο, σήμερα δεν πετούν γλάροι.

Παράθυρο στη βροχή**Νίκος Σουβατζής**

Τα πάντα είναι προϊόν συναλλαγής
Ακόμα και η θλίψη και η μελαγχολία
που σου πουλάνε σε πολυτελή συσκευασία
έναντι υψηλού τιμήματος

Φτηνά συναισθήματα ακριβά πουλημένα
Ψεύτικες ζωές μέσα σε ευρύχωρα σπίτια
με ακριβά έπιπλα και έξυπνες συσκευές

Μα εγώ το μόνο που διεκδικώ
είναι ένα παράθυρο στη φθινοπωρινή βροχή
και μια καρδιά που πάλλεται από αγάπη

Ακροθιγός

Χαρούλα Αδαμοπούλου

Φάνηκε πολύ παλιό
Θεωρήθηκε παραπεταμένο
Πίστεψαν ότι θα φθαρεί, στην ηλιοφάνεια
σαν κάτι από καιρό ξεχασμένο
Αισθάνθηκαν ότι θα υποταχθεί
Στης φυσικής φθοράς τη μάχη
Σαν εκείνα τα μεταλλικά κουτιά
Που τα ξεβράζει το κύμα της θάλασσας στην άκρη

Η πίσσα του έρωτα

Μερκούριος Γιάντσης

Οδυνηρός οδοστρωτήρας οδεύει
στην οδό της καρδιάς
κι ασφαλτοστρώνει πίσσα της αγρύπνιας
οδηγός ο έρωτας
αναδιαλύομαι
ζητώ τα χείλη σου
να σε νιώσω
ερημιά
σιωπή
και μόνο ο αέρας ουρλιάζει
έξω από το παράθυρο απόψε

Έμμετρο φιλοζωικό παραμύθι των Χρήστου Κουλαξίζη και Renée Friday, με εικονογράφηση από τον Παναγιώτη Τσαούση, που έχει ως στόχο την ευαισθητοποίηση μικρών και μεγάλων ως προς την συμπεριφορά που οφείλουμε να έχουμε απέναντι στους τετράποδους φίλους μας, μα και την αξία της διάσωσης / υιοθεσίας ενός αδέσποτου ζώου.

Το παραμύθι είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα www.glarolykoi.net ως PDF, MP3, APP και Flipbook, μα και ως YouTube video με τις φωνές των συγγραφέων.

Panagiotis Tsaousis Artworks**Παναγιώτης Τσαούσης**

- *Πότε ξεκίνησες να σχεδιάζεις και τι σε ώθησε σε αυτό;*

Αυτό είναι άλυτο μυστήριο... Ήταν αυθόρμητο να ξεκινήσω με κάποιες ακατανόητες σκουληκαντέρες με το που βρέθηκε μολύβι στο χέρι μου και χαρτί στην ακτίνα δράσης μου.

Νομίζω ότι όλοι μας έχουμε διάφορες κλίσεις, διάφορα ταλέντα μέσα μας - παραπάνω από ένα - άλλα οι συγκυρίες μας ανοίγουν διάφορα σταυροδρόμια και επιλογές. Και φυσικά το αν θα μας στηρίξουν οι κοντινοί μας άνθρωποι ή όχι είναι κείριας σημασίας! Το γεγονός ότι κάποιοι συγγενείς μου με έφεραν από νωρίς σ' επαφή με κόμικς και με εικονογραφημένα παραμύθια μ' έκανε να θέλω κι εγώ να αναπαράγω τα δικά μου από τα έξι, επτά μου χρόνια και τότε το ένα έφερε το άλλο! Οι εικαστικές τέχνες είναι κάτι πολύ μοναχικό, έχει συναισθηματικό κόστος και πρέπει να έχεις κίνητρο ώστε να μειώνεις το παιχνίδι σου με τα άλλα παιδιά, άλλα και την ενασχόληση με τα μαθήματα, ώστε να επενδύεις χρόνο εκεί! Τότε ένιωθα ότι αξίζει τον κόπο, αργότερα αποδείχθηκε ότι δεν άξιζε κι ακόμη πιο αργότερα ότι άξιζε! Αυτό είναι κάτι που μέχρι το τέλος της ζωής μας θα έχει γυρίσματα και δεν θα βγει πόρισμα. Αν όμως αγαπάς αυτό που κάνεις, αυτό από μόνο του είναι κίνητρο για να το συνεχίζεις και να έχεις την περιέργεια τι θα σου φέρει στο τέλος.

- *Βιοπορίζεσαι σχεδιάζοντας ή το αντιμετωπίζεις ως χόμπι;*

Για πολλά χρόνια ήταν το κυριότερο από τα χόμπι μου. Μετά από αποτυχημένες εξετάσεις εισαγωγής για την σχολή καλών τεχνών η ζωή μου πήρε άλλη πλεύση, μιας και αποδείχθηκε από τους ειδικούς ότι δεν είχα κανένα ταλέντο και δεν υπήρχε λόγος να καταναλώνω τον πολύτιμο χρόνο μου σε κάτι τέτοιο.

Σπούδασα κάτι εντελώς διαφορετικό και ασχολήθηκα επαγγελματικά με άλλα πράγματα όταν μία διάκριση σε διαγωνισμό της ελευθεροτυπίας και αργότερα η γνωριμία μου με λίγους ανθρώπους που έφτιαχναν κόμικ, μ' έκαναν να νιώσω ότι ίσως να διαθέτω κάποιο ταλέντο. Αυτό μ' έκανε να ξαναρχίσω μεν να σχεδιάζω κόμικς, κάτι που είχα αφήσει στην άκρη για πολλά χρόνια (ίσως περίπου μια δεκαετία ζωής χωρίς αυτά), που κάτι όμως μου έλειπε. Αυτό που ζούσα δεν ήμουν εγώ. Ήταν σαν να βρισκόμουν σ' ένα ξένο σώμα και να παίζω έναν ρόλο που δεν ήταν για το ρεπερτόριό μου.

Έτσι ξεκίνησα να ξαναφτιάχνω τους κόσμους μου, τις ιστορίες μου, να δίνω ζωή στους ήρωες μου που δεν άντεχαν άλλο την ανυπαρξία τους. Όλα αυτά εντελώς ερασιτεχνικά βέβαια. Όπως προείπα, το περιβάλλον μας παίζει τρομερό ρόλο στην ανάπτυξή μας. Ένα παιδί μουσικών είναι πιθανό να γίνει μουσικός, ένα παιδί ζωγράφων ζωγράφος, ένα παιδί γιατρών γιατρός, επειδή όταν σε περιτριγυρίζει η γνώση για κάτι συνέχεια θα μπει μέσα σ' αυτό. Μετά τους γονείς όσο προχωράει η ηλικία παίζουν κύριο ρόλο οι φίλοι. Τώρα βέβαια όλα αυτά έχουν αντικατασταθεί από το ίντερνετ, όμως παλαιότερα δεν ήταν έτσι!

Ε, λοιπόν εγώ πρωτογνώρισα άλλο παιδί που να φτιάχνει κόμικς σχεδόν όταν τελειώνα τις σπουδές μου!! Αυτό είναι τρομερή καθυστέρηση στο να γίνει κάποιος επαγγελματίας!

Μετά από εκεί τα βήματα ήταν πολύ πιο συσσωρευμένα. Ανακάλυψα τα φεστιβάλ, γνώρισα άλλους που ήταν πιο καταρτισμένοι επειδή είχαν σπουδάσει το αντικείμενο ή επειδή είχαν ασχοληθεί πιο σοβαρά, άρχισαν λίγες δημοσιεύσεις, μετά πιο πολλές δημοσιεύσεις- εκδόσεις και εδώ και 3 χρόνια το έχω κάνει επάγγελμα.

• *Είναι κάτι που μαθαίνεται ή χρειάζεται έμφυτο ταλέντο;*

Και τα δύο φυσικά. Με δουλειά αλλά χωρίς ταλέντο μπορείς να φτάσεις σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο, αλλά θα είναι πολύ πιο αργά και επίπονα τα βήματα από

αυτόν που έχει πιο «μεγάλη δόση ταλέντου» αν μπορούμε απλοϊκά να το πούμε έτσι.. Οποιοσδήποτε μπορεί να γράφει μπορεί και να σχεδιάσει μιας και η γραφή είναι ένα σύνολο σχεδίων. Το ταλέντο από την άλλη θέλει και τη μελέτη για να σμιλευτεί. Αν κάποιος είναι τρομερά ταλαντούχος αλλά τεμπέλης, πάλι δεν θα προλάβει να κάνει πολλά πράγματα στη ζωή του, να βγάλει παραγωγή, να μάθει θεωρία και τεχνικές και ν' αποκτήσει επαγγελματικό επίπεδο ώστε να παίρνει δουλειές και να τις βγάζει και εις πέρας.

Για να γίνεις επαγγελματίας πρέπει να παντρευτούν και τα δύο μαζί με τύχη και συγκυρίες. Επίσης χρήσιμο είναι και το καλό ένστικτο, να αρπάζεις τις ευκαιρίες που θα σε οδηγήσουν πιο ψηλά, ενώ παράλληλα να αποφεύγεις με μαεστρία τις ευκαιρίες που θα σε πάνε πιο χαμηλά...

• *Τι σε απογοητεύει (αν) και τι σε κάνει να συνεχίζεις;*

Με απογοήτευσαν χιλιάδες εμπόδια, τα οποία αν ξεκινούσα να τα περιγράψω θα χρειαζόμουν επτά σελίδες word. Ενδεικτικά μερικά από αυτά ήταν: η πρώτη φορά που έδωσα εισαγωγικές εξετάσεις στην σχολή καλών τεχνών και απέτυχα παταγωδώς, επόμενες εξετάσεις που πάλι απέτυχαν σε πιο μελλοντικό χρόνο, επαγγελματικές αποτυχίες (δηλαδή δουλειές που δεν πήγε καλά η συνεργασία, είτε από δικές μου ανεπάρκειες τη δεδομένη στιγμή ,είτε από ανεπάρκειες κάποιων «εργοδοτών» μου). Κακές πληρωμές ή κακή αντιμετώπιση μιας συμφωνίας. Προσβολές από οικείους σου επειδή ασχολείσαι με κάτι τέτοιο, κοροϊδίες από γνωστούς ακόμη και από την σχέση σου επειδή φτιάχνεις κόμικς που θεωρείται ότι είναι για μωράκια (και την μάταια προσπάθεια να εξηγήσεις ότι φτιάχνεις ενήλικο κόμικ).

Το θέμα είναι ότι σε μία διαδρομή πρέπει να καταλάβουμε ότι οι αποτυχίες και οι απογοητεύσεις θα είναι περισσότερες από τις επιτυχίες. Είναι σαν ένα φλιπεράκι όπου η μπάλα τρώει σφαλιάρες μέχρι να φτάσει στην τελική εσοχή.

Αν έχεις προσήλωση σε ένα στόχο τελικά κάπως θα καταλήξεις εκεί. Αν έχεις πολλούς στόχους είναι πιο βοηθητικό για την ψυχολογία επειδή στατιστικά θα πετύχεις περισσότερους! Αν όλα πάνε στραβά συνεχίζεις όταν δεν γίνεται αλλιώς, όταν είσαι εθισμένος σε αυτό, όταν δεν μπορείς να υπάρξεις χωρίς αυτό.

- *Έχεις συγκεκριμένο σχεδιαστικό στυλ ή προσαρμόζεσαι;*

Πλέον προσαρμόζομαι, διότι για να βιοποριστείς στα καλλιτεχνικά πρέπει να ελίσσεσαι στα είδη, εκτός αν είναι κάποιος πασίγνωστος σε διεθνές επίπεδο και μπορείς να παραμείνεις στο προσωπικό σου ύφος. Θα μου άρεσε να το κατάφερα κάποια στιγμή αυτό αλλά είναι ένα όνειρο περισσότερο και όχι ένας ρεαλιστικός στόχος με βάση τα μέχρι τώρα στατιστικά δεδομένα.

Ωστόσο κανείς μας δεν ξέρει πόσο θα ζήσει κι αυτή είναι η μαγεία της ζωής και ο λόγος που μπορούμε να στοχεύουμε και σε μεγαλεπήβολες καταστάσεις αν μας δοθεί ο χρόνος τελικά!!

- *Τι προετοιμασία χρειάζεται πριν ξεκινήσεις ένα έργο;*

Αναλόγως, αν είναι χειροποίητο, ηλεκτρονική ζωγραφική, ακουαρέλες, λάδια κτλ, ανάλογα με την τεχνική υπάρχουν μεθοδολογίες αλλά σε κάθε περίπτωση χρειάζεται μια μελέτη των αρχικών δεδομένων, προσχέδια και εκτέλεση. Επίσης όταν είναι για κάποιον πελάτη χρειάζεται επικοινωνία στη φάση των προσχεδίων για να καταλήξουμε στη μανιέρα της κάθε δουλειάς από νωρίς.

- *Τι θα σε έκανε να απορρίψεις μια πιθανή συνεργασία;*

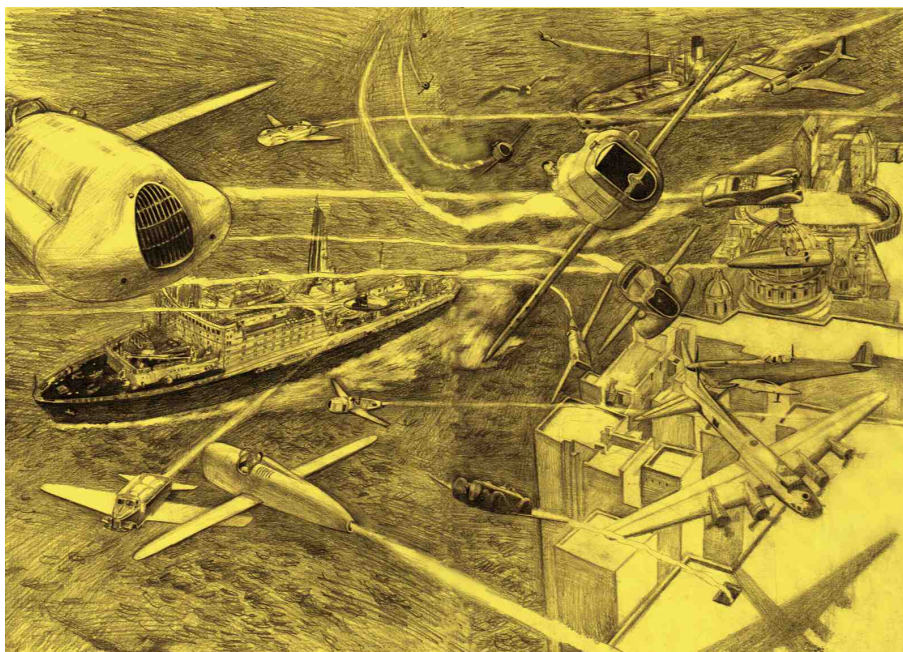
Ίσως το να είναι υπερβολικά προπαγανδιστικό ένα project, γενικά το να έχει σκοπούς που δεν με εκφράζουν.

- *Προσπαθείς μέσω της τέχνης σου να περνάς μηνύματα;*

Φυσικά, κυρίως προβληματισμούς όμως και όχι έτοιμες λύσεις. Με ενδιαφέρει σε προσωπικές μου δουλειές να περιστρέφομαι σε φιλοσοφικά ζητήματα και σε προβληματισμούς που αφορούν την εξέλιξη της ζωής και της τεχνολογίας, αλλά και τη σχετικότητα της έννοιας που αποκαλούμε «ηθική». Παρ' όλα αυτά πρέπει να πω ότι οι περισσότερες προσωπικές μου ιστορίες δεν έχουν εκδοθεί και ελπίζω αυτό να γίνει στο μέλλον, κάτι που θεωρώ ρεαλιστικό στόχο.

- *Πώς θα παρουσίαζες την Ελλάδα του 2020 με ένα σκίτσο;*

Δύσκολη ερώτηση επειδή δεν είμαι γελοιογράφος, σίγουρα πάντως θα χρησιμοποιούσα μια τεχνοτροπία που θα τόνιζε τις πολλές αντιφάσεις που ζούμε.

Θαρρώ τον έλεγαν Τόρρεντ**Γιάννης Φαρσάρης**

Φίλε σε πειράζει να καθίσω λίγο εδώ δίπλα σου στο παγκάκι; Ευχαριστώ. Είναι το αγαπημένο μου μέρος αυτό να αράζω. Να είσαι καλά. Φαίνεσαι καλή φάτσα, σε έκοψα καθώς ερχόμουν. Είσαι κουστουμάτος, μα είναι σπάνιο το βλέμμα σου, καθάριο και ζωντανό. Νέος πρέπει να είσαι στα εταιρικά μαγαζιά τους.

Μην με βλέπεις έτσι βρωμιάρη και μουσάτο, είχα κι εγώ μια εταιρία κάποτε. Βγάξαμε κοινόχρηστα πολυκατοικιών. Ήταν μόδα, βαριόντουσαν οι ιδιοκτήτες να κάνουν τους διαχειριστές και μας έδιναν εμάς τη φρατζόλα να την μοιράσουμε. Κονόμα χοντρή. Παντελονιάσαμε με τις φούχτες. Άλλο να στα λέω και άλλο να βουτάς ολόκληρος στην πισίνα με το μέλι. Η εποχή της αντιπαροχής. Φτιαχτήκαμε χοντρά σε λίγα χρόνια. Δεν φαντάζεσαι πόσο εύκολο ήταν. Εκκλησίες κλέβαμε με τον παπά μέσα να κουνάει το θυμιατό. Μίζα από τον πετρελαιά, προμήθεια από τον υδραυλικό, πανωγράψιμο από τον μονωτή, σου λέω εκκλησία κλέβαμε. Πληρώνανε οι μαλάκες οι μικροαστουληδες ό,τι και να τους ζητούσαμε και δεν έβγαζαν κουβέντα. Χαμπάρι μιλάμε, ύπνος βαθύς. Έπαιρναν φράγκα και έδιναν φράγκα, να γυρίζει ο μύλος. Και τσακωνόντουσαν για τη φασαρία του γείτονα. Τους πιάναμε τον κάλο με οκτώ παλάμες, αυτοί πλήρωναν σαν κουτάβια και είχαν πρόβλημα με τη φασαρία του μαλάκα του αποπάνω και το πάρκινγκ του αποδίπλα. Ωραία χρόνια. Βλαχοαστίλα, ελλαδάρα, ανάπτυξη, πάμε γερά, εκσυγχρονισμός. Οι τρίπλες του Ζαγοράκη, οι τούμπες του Μελισσανίδη, οι χειλάρες της Παπαρίζου. Φραγκάκια, δάνεια, πουτάνα Ευρώπη, εσύ μας μάρανες. Παντρεύτηκα τη Μαιρούλα μου, κάναμε δυο παιδιά, καθότανε σπίτι εκείνη και τα μεγάλωνε. Κι εγώ είχα μια μερσέντα κι έκοβα βόλτες να κάνω συμφωνίες με νοικοκυραίους και μαστόρια. Είχα και γκόμενα, εννοείται. Μία μόνιμη αορίστου και μερικές με σύμβαση έργου. Έπαιρνα φράγκα, έδινα φράγκα, να γυρίζει ο μύλος. Πουτάνα Ευρώπη.

Περάσανε τα χρόνια, σκάσανε οι φύσκες, αρχίσανε οι μαλακίες, ήρθαν τα μνημόνια, σταμάτησαν όλοι να πληρώνουν. Φούνταρα κι εγώ, δεν είχα μία στην άκρη. Και χωρίς σάλιο τελειώνεις. Πρώτα με παράτησε η αορίστου, μετά η Μαιρούλα. Δεν είχα να φάω. Τελείωσε η βενζίνη στο πλοίο και τώρα πλέει με τους αέρηδες. Κοιμάμαι σε μια καβάτζα εδώ πιο πάνω. Παράπονο δεν έχω. Δεν με πειράζει που είμαι άστεγος. Τώρα πιάνω φιλίες στα παγκάκι και μιλάω με τον κόσμο. Με κερνάνε κανά τσιγάρο, μισό σάντουιτς, κανά μπισκότο, περνάει η μέρα. Να, σήμερα το πρωί ένας πιτσιρικάς μου έδωσε τον κινητό του να παίξω λίγο. Έκανα ένα σουλάτσο στο ίνσταγκραμ που είχε ανοικτό να δω κανά μουνί πολύχρωμο και είδα μια φωτογραφία και φρίκαρα. Ένας μαλάκας πλούσιος σταμάτησε την κουρσάρα δίπλα στο πεζοδρόμιο και κατούρησε έναν άστεγο που κοιμόταν. Να, μα τον σταυρό που σου κάνω, φορούσε ένα άσπρο πουκάμισο και άρχισε με ανοιχτά πόδια δίπλα στη λιμουζίνα του να κατουράει έναν κακομοίρη που κοιμόταν στο πεζοδρόμιο. Παλιά ιστορία, λέει, αλλά εμένα με φρίκαρε άσχημα. Αν δεν με πιστεύεις, άνοιξε το κινητό σου να στη δείξω. Θαρρώ τον έλεγαν Τόρρεντ. Ναι, Μπράντον Τόρρεντ και ήταν αμερικανός.

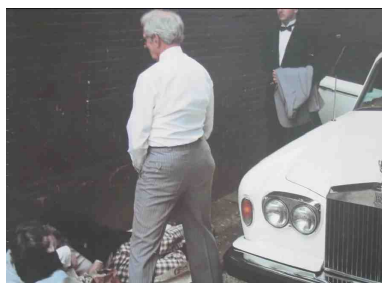
Έτσι μπράβο παιδιά, ξαπλώστε τον στο πεζοδρόμιο ανάσκελα. Κρατάτε τον γερά τον αρχίδη μην σας φύγει, θέλω να του ρίξω ένα μεγαλοπρεπές κατούρημα, από το πρωί κρατιέμαι. Κοιτάξτε τον, ρε, τον πούστη πως παλεύει. Κάτσε ρε μάγκα ήσυχα να βγει καλή η πόζα. Τράβα, τράβα κι εσύ ρε γκιόζη απανωτές φωτογραφίες, να διαλέξουμε μια καλή για να δείξουμε ότι ήρθε ο καιρός να γυρίσει ο τροχός.

** Η συλλογή διηγημάτων "Φόβος κανέναν"*

του Γιάννη Φαρσάκη κυκλοφορεί ελεύθερα

από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη:

www.openbook.gr/ffovos-kanenas

Άνεμοι βιαστικοί

Ευτυχία Καπαρδέλη

Στην καρδιά του μικρού πουλιού
στο μεγάλο δάσος
με τα απολιθωμένα δένδρα, η φλόγα
Σπίτια ετοιμόρροπα, στην μοίρα φυλακισμένα
χωρίς θέληση φορούν την σκόνη ένδυμα
Οι άνθρωποι ριζωμένοι, αξεχώριστοι γερνούν τα βράδια
σκιές γίνονται σε ήρεμους καθρέπτες
μα πριν την αυγή
ζωές ανταλλάσσουν
στων ονείρων τους τα πέπλα

Χαμόγελο**Δρ Μιλτιάδης Ντόβας**

Σημείο ελπίδας, τ' άσπιλα δόρατα,
χαμόγελο νωχελικό αγγέλων και δαιμόνων.
Ο ήλιος επιβάτης της Αυγής, τη λύτρωση μας,
κουβαλά απ' το μαβί σκοτάδι!
Κέρασε ο Θεός την αστραπή, στην πλάση του,
τη γήινη, με την Ψυχή τ' Ανθρώπου.
Απόπειρα και βήμα να γελάς, να ξέρεις ν' αγωνίζεσαι,
να μάχεσαι για τ' άστρα!
Αφέντης όλων τούτων ο Λαός, 'κείνος ο άγιος γίγαντας
που πρέπει να ξυπνήσει!
Με ύμνους, με τραγούδια, με κλαγγές!
Χαμόγελα απ' τα πέρατα του Νου τ' Αποσπερίτη!
Θύμησες τριγυρίζουν τις Ψυχές κι ηρώων μνήμες άπληστες,
μυρσίνη της Αβύσσου!
Απόλυτο το θάμα! Ονειρικό! Των πυραμίδων π' έχτισε
ηλιοκαμένη λάμια.
Νύχτωσε το πηγάδι τ' Ουρανού, ντύθηκε Οργής
τα δόρατα, θλιμμένες μαριονέτες.
Κόκκινη η Ψυχή τ' Ονειρεμού! Μίας ανάμνησης θυμός,
Ψυχή, Οργή που θα 'ρθει!

Παράπονο**Μαρία Μίγκλη**

Χωρίς να θέλω
Μου το έφερε η ζωή
Τις ώρες να περνώ
Με μια ακόμα
Παραπάνω υπερβολή
Και ένα παράπονο

Τρίξαν τα φύλλα
Και σου έγραψε η καρδιά
Τραγουδι σε χαρτάκι μυρωμένο
Αχ να μου πέρναγες
Του έρωτα ζημιά
Στο φως να βγαίνω.

Σβήσαν τα φώτα
Και κοιτάζω από ψιλά
Το όνειρο μου
Σκέψου να είχαμε
Μια βόλτα στη χαρά.
Παράπονο μου.

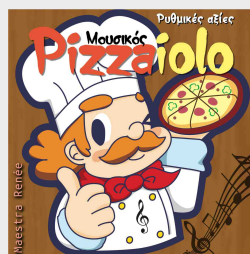
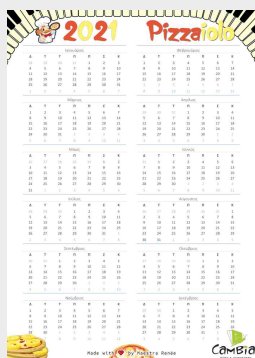
Μουσικός Pizzaiolo**Maestra Renée**

Τι κοινό έχουν ένας Ιταλός σεφ πίτσας, μια Ελληνίδα δασκάλα μουσικής και μια καταπράσινη κάμπια που αγαπά τα βιβλία; Όσο περίεργο κι αν μοιάζει το ερώτημα, η απάντηση είναι απλή: Τον Μουσικό Pizzaiolo!

Ο “Μουσικός Pizzaiolo ~ Ρυθμικές Αξίες” είναι ένα πολύπλευρο έργο: Σετ χαρτοκοπτικής, εκπαιδευτικό υλικό, φύλλα εργασίας και επιτραπέζιο παιχνίδι, όλα σε ένα ιδιαίτερα προσεγμένο πακέτο, φτιαγμένο με αγάπη.

Δημιούργημα της Ειρήνης Παρασκευοπούλου, γνωστή ως Maestra Renée στη μουσική/διδακτική κοινότητα και ως Renée Friday από το φιλοξωκό παραμύθι “Λάκυ το αδεσποτάκι” [σελ. 16], κυκλοφορεί σε έντυπη και ψηφιακή μορφή και έρχεται για να βοηθήσει γονείς και εκπαιδευτικούς να κάνουν την μουσική εκμάθηση, παιχνίδι!! Κατάλληλο για ηλικίες 5 έως 12 ετών.

Βρείτε το στο e-shop
των εκδόσεων Cambia
– kutt.it/pizzaiolo

Κατεβάστε δωρεάν το
εκτυπώσιμο ημερολόγιο
Pizzaiolo 2021 (PDF/A4)
– kutt.it/mr2021

Μυστικό**Χρήστος Κουλαξίζης**

α σ δ ο π ο ι ξ γ ω ε ψ ε κ ρ υ ψ α β ω υ τ ρ α δ ζ β ω δ ο
 η θ φ ω ψ τ ι ς σ π ε λ ω θ υ ς λ κ η γ ω υ ξ π ι ρ ο ς κ ο
 τ θ ο γ ι ς α τ σ η γ ι ο ρ η ς π ο φ λ ε ξ ε ι ς ξ θ δ λ α
 τ ρ ε κ λ ο ς α ν δ α δ υ ι ο β σ π τ ρ ι ο π σ ω μ ο μ ο υ
 β ξ η ι ι ο σ ε δ α α σ ς β π ο τ θ ω μ χ ζ φ ι ο π ς α κ ξ
 α ν τ ω π λ α σ ι ι φ ε τ ο ρ κ α π τ σ ρ ω ε ν α β η ν α ς
 β α ν φ ε δ κ ρ υ π τ ο λ ε ξ ο ξ κ ο ι ο σ τ ρ α σ μ ς γ ι
 ω ρ ο τ ρ ι π ο γ ρ α γ ι α β η ς δ ι η α μ ρ α ρ κ ο τ ε ρ
 φ ω η ν α ξ ξ κ ο ρ τ σ ι γ φ ς ζ ο γ ο ω δ λ ε ο π ρ ν ο ρ
 ψ ω γ ρ η ς ω φ τ ε ρ τ ν α ο ρ α π ο κ ρ υ ψ ω ρ ο ν τ α π
 ε κ τ ι ν τ γ π η τ ι ς β γ β η τ ρ ε θ ο μ ρ ε ρ τ ρ ι κ ο
 π λ ε κ γ ε ρ ε τ σ ε υ α ι σ θ η σ ι ε ς τ ι α σ φ τ α κ ι
 α μ λ μ ω ε ρ ψ ο μ π ε ρ κ σ θ ι ο π μ ο υ μ κ λ ε ν ι ο τ
 α π ο ς π μ ω ν κ λ υ φ τ ε ρ γ λ ο ι π τ ρ ω σ κ λ ρ ο ν ι
 ρ ι ι β η γ φ τ μ υ θ ν α τ τ ο υ ς ξ ν γ π ο ρ φ ν α ω τ ε
 ι ς ο β α ν θ ρ ω π ο υ ς ν τ ο γ ε ο λ ε θ ι ο π ρ α ξ κ ς

[Μία λέξη ανά οριζόντια γραμμή, μία ολοκληρωμένη πρόταση]

Γαμήλια επίκληση

Χρήστος Ντικμπασάνης

-Έλα, αγαπημένε μου
Δες το λιμάνι του έρωτά μου
Την θάλασσα των πόθων μου αγνάντεψε
Τη φωτισμένη κόψη των προσωπικών στιγμών μου
ψηλάφισε απαλά

-Έλα, αγαπημένη μου
Άκου το κάλεσμα
του πάθους μας για εσένα
Ονειρέψου φώτα έκστασης
γλυκές απόκοσμες μουσικές
πέρα από τις Πύλες του Ωρίωνα
Ταξίδεψε μαζί μου
στις πιο απόμακρες γωνιές
του έσω μου Σύμπαντος

Χέρι με χέρι ας διαβούμε
ανάμεσα από γαλαξίες και κόκκινους νάνους
μέσα από τις σκουληκότρυπες του έρωτά μας
Ας περάσουμε γοργά
σε άλλους χωροχρόνους και σε κόσμους άλλους
όπου η πεθαμένη σκόνη των γήινων πόλεων
να μη μας αγγίζει πια

Μεταμόρφωση ελευθερίας**Ολυμπία Θεοδοσίου**

Ειλικρινά ποτέ δεν πίστευα πως μια μέρα θα ξυπνούσα και θα είχα μεταμορφωθεί σε ένα κατακίτρινο καναρίνι κλεισμένο μέσα σε ένα κλουβί, να παρατηρώ πίσω από το τζάμι τους διαβάτες να σεργιανούν στους δρόμους της πόλης κι όμως συνέβη. Δεν γνωρίζω εάν κάποια μάγισσα με ξερίζωσε από τους ανθρώπους και με φύτεψε στον κόσμο των πτηνών ή εάν εγώ κατά την διάρκεια της νύχτας υπνοβάτησα κι έφυγα από τους θνητούς, το μόνο που ξέρω είναι πως από εδώ και πέρα τα κάγκελα σαν κακιά μητριά θα μου στερήσουν την ζεστή αγκαλιά της ελευθερίας.

Όταν συνειδητοποίησα την μεταμόρφωσή μου, προσπάθησα να φωνάξω να ζητήσω βοήθεια αλλά δεν είχα πια χείλη στην θέση τους είχε γεννηθεί ένα μικροσκοπικό ράμφος. Πειραματίστηκα μαζί του κι άρχισα να τσιμπώ το χαρτί που κάλυπτε τον πάτο του κλουβιού μου. Φυσικά δεν αντιστάθηκε στην λιλιπούτσια δύναμή μου, κι έτσι μέσα σε μερικά λεπτά ένας πολύχρωμος χαρτοπόλεμος κειτόταν στα πόδια μου. Κέρδισα την πρώτη έγκλειστη μάχη μου, σκέφτηκα από μέσα μου. Βέβαια όση ώρα πάλευα με τον εχθρό δεν είχε έρθει κανένας για να με βοηθήσει. Μονάχα η κούραση και η πείνα με είχαν επισκεφθεί, έτσι περιστρέφοντας το καλοχτενισμένο κεφαλάκι μου εντόπισα την τροφή μου, η οποία βρισκόταν σε ένα πλαστικό δοχείο. Αναρωτήθηκα βέβαια τι γεύση θα είχαν αυτά τα άχρωμα σποράκια, από την εξωτερική τους εμφάνιση δεν με κέρδισαν, αλλά δεν είχα και άλλη επιλογή κι έτσι ρίχτηκα με τα μούτρα στο φαγητό. Το άδειασα σχεδόν όλο, ήπια και λίγο νερό από το διάφανο δοχείο και μετά μη μπορώντας να κάνω κάτι άλλο άρχισα να παρατηρώ τον κόσμο. Οι περισσότεροι προχωρούσαν με σκυμμένο το κεφάλι δίχως να βλέπουν μπροστά τους ήταν βέβαια καλοντυμένοι, άλλοι πάλι περπατούσαν αργά λες και η ζωή ήταν ένα πολύ νόστιμο γεύμα, το οποίο ήθελαν να απολαύσουν μέχρι την τελευταία μπουκιά. Αυτοί βέβαια που με κέρδισαν ήταν οι άνθρωποι που

έστεκαν στην άκρη του δρόμου, εκεί επάνω στο πεζοδρόμιο είχαν στήσει το δικό τους σπιτικό. Όταν ήμουν άνθρωπος δεν τους είχα προσέξει αλλά τώρα με την άνεση που μου πρόσφερε η έγκλειστη ζωή, μπόρεσα και πλησίασα τον δικό τους κόσμο. Μόνοι κι εκείνοι, με ελάχιστο φαγητό και με ρούχα δανεικά αγωνίζονταν να επιβιώσουν από διάφορους εχθρούς που πολιορκούσαν την αδύναμη φύση τους. Ήταν διακριτικοί δεν σήκωναν το κεφάλι, δεν επαιτούσαν την βοήθεια. Ένα μελαγχολικό κελάηδισμα γεννήθηκε για πρώτη φορά στο μουσικό πεντάγραμμο, το οποίο επώαζε εδώ και αρκετές μέρες στα σπλάχνα μου. Δεν είχα ξανακούσει την μελωδική φωνή μου, τώρα αντικρίζοντας εκείνους τους ανθρώπους μια παγωμένη ριπή ανέμου τύλιξε την ευαίσθητη ύπαρξή μου, τα παράθυρα ήταν όλα κλειστά, έτσι κατάλαβα πως η μοναξιά με είχε επισκεφθεί. Καραβάνια ανθρώπων έξω κι εγώ ένα ολομόναχο καναρίνι να προσπαθώ να επιβιώσω από τους εχθρούς που επινοούσε το μυαλό του. Στην συνέχεια σκέφτηκα πως πρέπει να έχω κάποιο αφεντικό, κάποιος άνθρωπος φρόντισε να έχω φαγητό και νερό. Έτσι άρχισα να πετάω, ομολογώ πως τα φτερά μου ήταν το μοναδικό πράγμα που μου άρεσε επάνω μου. Αν ξαναγινόμουν άνθρωπος αυτά θα τα κρατούσα για να νιώθω την αληθινή ελευθερία όποτε το είχα ανάγκη. Με το πέταγμά μου μέσα στο κλουβί προκάλεσα μια μικρή αναστάτωση, μάλιστα στο πεντακάθαρο μωσαϊκό βρέθηκαν αρκετά τσόφλια από τα σποράκια που είχα φάει πριν λίγο. Δίχως να σκιάζομαι από το αποτέλεσμα, συνέχισα να στροβιλίζομαι και να κάνω σαν μανιακό σχεδόν ξεπουπουλιάστηκα. Τότε συνέβη το απρόσμενο ένας άντρας έκανε την εμφάνισή του και με διέταξε να κάνω ησυχία, γιατί ήθελε να κοιμηθεί ήταν λείει αρκετά κουρασμένος από την δίκη στην οποία ήταν κατηγορούμενος και μάλιστα άδικα. Δίχως να συμμεριστώ την όντως καταβεβλημένη όψη του, συνέχισα ακάθεκτη να πετάω μέσα στο κλουβί μου. Εκείνος τότε επέστρεψε και με επιβλητική φωνή μου είπε: «Αγαπημένη μου αδερφή θέλω να ξεκουραστώ λίγο, οι μέρες μου έχουν γίνει μία κόλαση με όλους αυτούς που με κατηγορούν, κάνε λίγη ησυχία».

Η σκέψη μου κατακερματίστηκε στο άκουσμα αυτών των λέξεων, διότι εγώ δεν είχα αδερφό, έτσι βρισκόμουν σε ένα άγνωστο σπίτι με κάποιον που με θεωρούσε αδερφή του. Δεν είχα άλλη επιλογή έπρεπε να επικοινωνήσω μαζί του αλλά δεν ήξερα τον τρόπο. Όμως εκείνος ο παράξενος άντρας με έβγαλε από την δύσκολη θέση, λέγοντάς μου πως μπορούσε και μετέφραζε το κελάηδισμα μου στην ανθρώπινη γλώσσα. Έτσι άρχισα να τον βομβαρδίζω με ερωτήσεις και φυσικά η απάντησή του στο πως λεγόταν μου προκάλεσε δέος, το όνομά του ήταν Γιόζεφ Κ. Σταμάτησα να αντιδρώ και τον κοιτούσα επίμονα, οι δυο ολόμαυρες χάντρες μου δεν έκαναν ούτε μία περιστροφή είχαν μαγνητιστεί από την ύπαρξή του. Δεν μπορούσα να φανταστώ πως θα συναντούσα ποτέ αυτόν τον ήρωα που θαύμαζα τόσο και μάλιστα θα είχαμε και το ίδιο αίμα. Εκείνος αντιλήφθηκε την αμηχανία μου και πλησίασε πιο κοντά μου. Λόγια παρηγοριάς σαν απύθμενες θάλασσες ξεπρόβαλλαν από τα χείλη του, ήθελε να με καθησυχάσει και να μου εξηγήσει το πώς βρέθηκα έγκλειστη μέσα σε ένα κλουβί.

«Αγαπημένη μου αδερφή συμμερίζομαι τα όσα σκέφτεσαι, αλλά έχω να σου πω πως εσύ έβαλες τον εαυτό σου σε αυτήν την δοκιμασία. Συνεχώς παραπονιόσουν πως η ζωή σου ήταν βαρετή, ότι δεν σου προξενούσε κανένα ενδιαφέρον και μάλιστα αρκετές φορές επαναλάμβανες πως ένας εγκλεισμός θα ήταν πιο διασκεδαστικός από αυτή την μίζερη ζωή που είχες. Εξαιτίας των μεγαλεπήβολων σχεδίων σου είχες παραμελήσει ακόμα κι εμένα. Έτσι δεν νοιάστηκες, όταν ξεκίνησαν οι συνεχόμενες απουσίες μου από το σπίτι εξαιτίας της δίκης στην οποία μπλέχτηκα άδικα. Ούτε ενδιαφέρθηκες να μου βρεις έναν ικανό δικηγόρο, ο οποίος θα μπορούσε να με οδηγήσει στην απαλλαγή των κατηγοριών. Είχες εγκλωβιστεί στον εαυτό σου και περιστρεφόσουν μονάχα γύρω από τον άξονά σου. Συγγνώμη που σου μιλώ έτσι αλλά αντικατοπτρίζω την αλήθεια».

Δεν ένιωθα καλά, ήθελα να κόψω με το ράμφος μου τα σίδερα του κλουβιού και να βγω έξω, δεν θυμόμουν τίποτα από αυτά που έλεγε ο Γιόζεφ Κ.

«Με κοιτάς περίεργα, μάλλον το μυαλό σου αρνείται την αλήθεια και έπλασε ένα ψέμα, μέσα στο οποίο έχεις τον ρόλο του άβουλου πλάσματος. Ξέρεις οι συναναστροφές μου με δικαστικούς και ανθρώπους του νόμου με δίδαξαν να μπορώ να εισχωρώ έως τα πιο ανήλιαστα μονοπάτια του ανθρώπινου μυαλού. Εκεί έχεις κρύψει κι εσύ τα πραγματικά σου κίνητρα, εκεί έγγεθες χρόνια τώρα τον ιστό του εγκλεισμού σου».

Αισθάνθηκα πως η αναπνοή μου άρχισε να με εγκαταλείπει, ο κόσμος γύρω μου έχανε την υλική του υπόσταση, η φωνή του Γιόζεφ Κ. ξεμάκρυνε κι εγώ μόνη μέσα στην απεραντοσύνη του κόσμου πάλευα με τον εγκλεισμό. Δεν μπορεί σκέφτηκα κάποια λογική εξήγηση θα υπάρχει σε όλα αυτά τα γεγονότα, τα οποία σαν κύματα σκέπασαν την ζωή μου.

«Όχι δεν υπάρχει καμία εξήγηση, δική σου επιθυμία ήταν και υλοποιήθηκε από την πένα του πατέρα μας του Φραντς Κάφκα».

Στο άκουσμα αυτού του ονόματος θυμήθηκα τα πάντα. Ένα βράδυ πριν την μεταμόρφωσή μου, ήμουν και πάλι κλεισμένη στην βιβλιοθήκη του σπιτιού μου και διάβαζα μανιωδώς, τα μάτια μου έκαιγαν από την έκσταση. Τότε μια παράλογη ιδέα γεννήθηκε μέσα στο μυαλό μου, ήθελα να γίνω κι εγώ ηρωίδα ενός βιβλίου και να μείνω για πάντα μέσα σε αυτό, όχι όμως με την μεταφορική έννοια του όρου αλλά με την πραγματική. Έτσι άρχισα να ψάχνω ανάμεσα στους συγγραφείς και αμέσως ο Φραντς Κάφκα ξεπρόβαλλε από τον κόσμο των διηγημάτων. Μετά από μία βουβή στιχομυθία που εκτυλίχτηκε ανάμεσά μας, δέχτηκε να γίνει ο πατέρας μου. Στις μέρες που ακολούθησαν ξέχασα τα πάντα, όμως εκείνος δούλευε το έργο του, κι έτσι όταν έφτασε στο τέλος του, εγώ έπρεπε

να ακολουθήσω το πεπρωμένο μου και να μείνω για πάντα έγκλειστη σε ένα σιδερένιο κλουβί.

Τώρα βλέπω τον κόσμο γύρω μου να ακροβατεί πάνω στους δείκτες του χρόνου, τρέχει να προφτάσει τα όνειρά του κι εγώ τον κοιτώ από μακριά και τον συνοδεύω με την μελαγχολική μου μελωδία. Δεν ήξερα πως η απαξίωση της ζωής οδηγεί τον άνθρωπο στην απογύμνωση της ψυχής του.

Σύντομα θα μείνω μόνη, η δίκη του αδερφού μου θα έχει τραγική κατάληξη. Δεν θα του πω τίποτα, θα τον αφήσω να ελπίζει. Τώρα ας ζήσω σαν έγκλειστη ηρωίδα.

Καλά Χριστούγεννα**Χρήστος Κουρής**

Έρθες εχθές το βράδυ
και με σκουντούσες για να ξυπνήσω
κι εγώ άλλαξα πλευρό

Τότε σήκωσες το φρύδι σου
κι άρχισες πάλι να με σκουντάς για να ξυπνήσω,
κι εγώ ξανάλλαξα πλευρό.

Πήρες τα τραπουλόχαρτα και μου τα ‘ριχνες στο κεφάλι.
Μετά άρχισες να στριγγλίζεις χορεύοντας πάνω στο κρεβάτι.
Πήρα το μαξιλάρι και το ‘βαλα στο κεφάλι.
‘Επειτα τράβηξες τα σεντόνια ρίχνοντάς με απ’ το κρεβάτι.

Και σε ρωτάω, τι είναι ;
Και μου λες:
Καλά Χριστούγεννα αγάπη μου.

Η σελίδα "Η Ντουλάπα του γάτου" δημιουργήθηκε με σκοπό να φιλοξενεί και να προωθεί κυρίως νέα έργα και δημιουργούς. Αρκετά έργα είναι κρυμμένα μέσα στο χάος του διαδικτύου και στις ντουλάπες των δημιουργών τους. Η Ντουλάπα του γάτου αγκαλιάζει όλες τις μορφές τέχνης και προσπαθεί να γνωστοποιήσει όλα αυτά τα έργα σε όσο το δυνατόν περισσότερους. Η ιδέα γεννιέται από την ανάγκη του γάτου να ψάχνει συνεχώς νέα τροφή. Οι προτάσεις είναι καλοδεχόμενες! ✓ FB: Η Ντουλάπα του γάτου

Κοινωνικοπολιτικό μικροδιήγημα κάπως... διαφορετικό από τα άλλα, μιας και υλοποιήθηκε στα πλαίσια ενός “λογοτεχνικού παιχνιδιού” ανάμεσα σε δύο φίλους, τον Χρήστο Κουλαξίζη και την Κανελλία Τούντα.

Γράφτηκε εναλλάξ, παράγραφο-παράγραφο, ωθώντας ο ένας τον άλλο προς την κατεύθυνση που φανταζόταν πως θα μπορούσε να πάρει, χωρίς να έχει οριστεί κοινή θεματολογία εξ αρχής και μη γνωρίζοντας το πώς θα εξελιχθεί εν τέλει.

Στη “συνταγή” προστέθηκε μετέπειτα μια φίλη ακόμη, η Στεφανία Αϊβαλάκι, η οποία ανέλαβε να οπτικοποιήσει σκηνές της ιστορίας.

Το τελικό αποτέλεσμα “ντύθηκε” με στίχους του hip-hop συγκροτήματος “Στίχομα” και έφτασε στα χέρια σας από τις ανεξάρτητες εκδόσεις Γλαρόλυκοι.

Κατεβάστε το δωρεάν ως PDF, ως offline App ή διαβάστε το online ως Flipbook από την ιστοσελίδα www.glarolykoi.net.

Stef's Illustrations

Στεφανία Αϊβαλάκι

- *Πότε ξεκίνησες να σχεδιάζεις και τι σε ώθησε σε αυτό;*

Πριν το δημοτικό ξεκίνησα. Η μαμά μου ήταν καθηγήτρια στην Καλών Τεχνών και ζωγράφος. Με θυμάμαι να παίζω πάντα με τα πινέλα (όχι ό,τι πιο ευχάριστο για τα χαλιά). Στη δραματική όλα μου τα τετράδια δεν είχαν σημειώσεις υποκριτικής, είχαν σκίτσα. Εκεί κατάλαβα ότι μάλλον είμαι σε λάθος σχολή και άρχισα να ζωγραφίζω πιο εντατικά.

- *Βιοπορίζεσαι σχεδιάζοντας ή το αντιμετωπίζεις ως χόμπι;*

Ξεκίνησε σαν χόμπι, χωρίς καμία προσδοκία για κάτι παραπάνω. Ξαφνικά άρχισα να έχω παραγγελίες. Ευχαριστώ τη γιαγιά μου και τις φίλες της που μου έκαναν τον πρώτο τζίρο "για να ενισχύσουμε το κοριτσάκι"! Μετά με προσέγγισαν άγνωστοι. Στην αρχή γέλαγα γιατί δεν το πίστευα, αλλά τελικά ζω από αυτό.

- *Είναι κάτι που μαθαίνεται ή χρειάζεται έμφυτο ταλέντο;*

Το ταλέντο σε φτάνει μέχρι ενός σημείου, αλλά θέλει καθημερινή μελέτη και εξάσκηση, όπως η εκμάθηση ενός μουσικού οργάνου. Δεν μπορείς να μάθεις καλό πιάνο αν δεν παίζεις λίγο (ή πολύ) κάθε μέρα. Αυτό ισχύει για όλη την τέχνη ανεξαιρέτως.

- *Τι σε απογοητεύει (αν) και τι σε κάνει να συνεχίζεις;*

Με απογοητεύει το ότι μεγαλώνοντας, η φαντασία λιγοστεύει. Πρέπει να την δουλεύεις κι αυτή για να μην χαθεί. Με κάνει να συνεχίζω η ανάγκη μου να σκέφτομαι "out of the box".

- Έχεις συγκεκριμένο σχεδιαστικό στυλ ή προσαρμόζεσαι;

Δεν έχω κάτι απόλυτο μέχρι στιγμής, περνάω φάσεις που ανακαλύπτω διάφορα στυλ, αλλά επηρεάζεται από το είδος της παραγγελίας. Μπορεί την ίδια περίοδο να ζωγραφίζω παιδικά video clips και βιβλία ενηλίκων, που από μόνα τους δεν έχουν καμία σχέση. Το κλειδί είναι η προσαρμοστικότητα.

- Τι προετοιμασία χρειάζεται πριν ξεκινήσεις ένα έργο;

Χρειάζεται να επιστρατεύσω τη φαντασία μου και να δω αυτά που δεν λέει το κείμενο, αν πρόκειται για βιβλίο. Η εικόνα δεν χρειάζεται να περιγράψει αυτά που λένε οι λέξεις. Πρέπει να μας δείχνει κάτι άλλο, κάτι πιο σουρεάλ ή παιχνιδιάρικο ή σκοτεινό, εξαρτάται από το εκάστοτε πρότζεκτ.

- Τι θα σε έκανε να απορρίψεις μια πιθανή συνεργασία;

Δύο περιπτώσεις: Η μία είναι να μου ζητηθεί κάτι που δεν μπορώ ακόμα να κάνω, δεδομένου ότι οι illustrators δεν έχουμε εξερευνήσει όλα τα είδη ζωγραφικής. Η άλλη είναι τα χρήματα, γιατί δυστυχώς υπάρχει η πεποίθηση ότι η τέχνη είναι εύκολη και θεωρούν κάποιες φορές ότι δεν θέλουν να πληρώσουν για κάτι "τόσο εύκολο".

- Προσπαθείς μέσω της τέχνης σου να περνάς μηνύματα;

Δεν προσπαθώ, γιατί δεν ζωγραφίζω πράγματα που "πρέπει" να περάσουν μηνύματα. Αν όμως περάσω συναισθήματα μέσω ενός πορτρέτου ή την ανάλαφρη αίσθηση της μαγείας μέσω ενός παιδικού παραμυθιού, τότε είμαι πολύ ευχαριστημένη.

• *Πώς θα παρουσίαζες την Ελλάδα του 2020 με ένα σκίτσο;*

Η Ελλάδα (κι όχι μόνο) του 2020 είναι μια διαρκής στιγμή καραντίνας σε ελάχιστα τετραγωνικά, είτε μέσα στη μοναξιά, είτε με δυο τρία χαρούμενα μικρά ανθρωπάκια να χοροπηδάνε πάνω σου, αναμμένη τηλεόραση στις ειδήσεις τρομολαγνείας, ανοιχτά laptops διάσπαρτα στο σπίτι και εκφράσεις ανησυχίας και ελπίδας.

Ακούει τη νύχτα**Θάνος Γιαννούδης**

Το βράδυ μετά την κηδεία που έλαβε χώρα μεταξύ στενών φίλων της, με έξτρα παρουσία μόνο τον Προϊστάμενό της, η Σόνια αρνήθηκε τα κελεύσματα της Λουκίας να την φιλοξενήσει κι επέλεξε να διανυκτερεύσει στο πατρικό της σπίτι, όμως δεν έπεσε να κοιμηθεί. Βγήκε στο μικρό μπαλκόνι έξω από το παιδικό της δωμάτιο όπως έκανε πάντα στα παιδικά της χρόνια και κοιτούσε το κομμάτι ουρανού που της αναλογούσε, σίγουρη πως όσο ακόμα ζήσει στον πλανήτη Γη δεν της μέλλεται κάτι μεγαλύτερο και σπουδαιότερο απ' αυτό. Και γιατί στην τελική να ήταν εκείνη το άτομο που το σύμπαν θα επέλεγε για να δικαιωθούν τα όνειρά του και να αποκτήσει νόημα η ζωή του; Και τι σημαίνουν εντέλει τα όνειρα εξαρχής μέσα σε ένα συνεχές παιχνίδι εναλλαγής των νοημάτων; Πίσω από κάθε άτομο που εξυψώνεται κρύβονται εκατοντάδες χιλιάδες που πέφτουν, ανάμεσά τους βρισκόμαστε κι εμείς –και συνεχίζουμε τη ζωή μας ελπίζοντας πως κάποτε το δικό μας αστέρι θα λάμψει, δίχως να γνωρίζουμε πως το ασθενικό του φως έχει πάψει προ εκατομμυρίων ετών να εκπέμπει από τα αχανή βάθη των νεφελωμάτων που προέρχεται.

Ασυναίσθητα κοίταξε την εδώ και χρόνια ρημαγμένη και πλέον σχεδόν ετοιμόρροπη μονοκατοικία στο τέλος του στενού. Όταν ήταν μικρό κοριτσάκι – θυμήθηκε- πάντα φοβόταν να περάσει από μπροστά, γιατί την τρόμαζε ο κύριος με τα γένια που ζούσε μέσα, ο τρελο-Λάζος. Όλα τα παλιά σπίτια είχαν χτιστεί, μόνο αυτός συνέχιζε περιτριγυρισμένος από ψηλούς ορόφους να κόβει ξύλα κάθε απόγευμα στην πίσω αυλή, στη δύση του 20ου αιώνα, όταν πια ο κόσμος κυκλοφορούσε γύρω του με κινητά, discman και με κονσόλες χειρός. Άγριος κι αγέλαστος στη μορφή, ούρλιαζε ακαταλαβίστικα όταν τα μικρά παιδιά στεκόντουσαν στη βόλτα έξω από την αυλή του και τον περιεργάζονταν κι αυτό έκανε τη μικρή Σόνια να τρέμει από το φόβο της. Ενίοτε οι έφηβοι της συνοικίας έριχναν κάποιο δυναμιτάκι στην αυλή του και τότε αυτός ούρλιαζε ακόμα

περισσότερο, σα να καλούσε απόκοσμες δυνάμεις να του συμπαρασταθούν. Η Σόνια παρακαλούσε τη μητέρα της που ακόμα ήταν καλά και την πήγαινε στο σχολείο στην πρώτη Δημοτικού να αλλάξει τη διαδρομή, για να μην τύχει να περάσουν το πρωί έξω από την αυλή του, αν και σπάνια ο τρελο-Λάζος εμφανιζόταν εκείνη τη χρονική στιγμή μέσα στην ημέρα. Αντιθέτως, καθόταν στην αυλή όλες τις βραδινές ώρες και κοιτούσε τον ολοένα και λιγότερο ουρανό και τα χαμένα στις φωταψίες της συμπρωτεύουσας αστέρια, σαν το ραδιοτηλεσκόπιο που ακούει τη νύχτα αντηχήσεις ενός άλλου κόσμου.

Ζώντας πολλά πράγματα και καταστάσεις ως παιδί, συνήθως τείνεις να τις θεωρείς αυτομάτως δεδομένες και παγιωμένες, σα να βρίσκονταν πάντα εκεί και σα να τους είναι γραμμένο να επιζούν και να υφίστανται μπροστά σου στον αιώνα τον άπαντα. Ενίοτε όταν γκρεμίζονται χάνεις τ' αυγά και τα πασχάλια και οι μεγάλοι την επίπονη αυτή διαδικασία την έχουν ονομάσει "ενηλικίωση". Την περίοδο εκείνη, επομένως, η μικρή Σόνια ποτέ δεν αναρωτήθηκε το πώς και το γιατί. Ο τρελο-Λάζος υπήρχε εκεί ως ένα ακόμα αξιοθέατο της γειτονιάς, όπως τα σκυλιά που γαβγίζουν σαν δαμονισμένα τα αυτοκίνητα ή όπως τα αστικά που κορνάρουν τους πεζούς τις ημέρες της λαϊκής, αδυνατώντας να στρίψουν στους συνοικιακούς δρόμους της ανατολικής Σμύρνης. Δεν έψαξε και προφανώς δεν μπορούσε να ενδιαφέρει ένα μικρό κορίτσι το αν ο συγκεκριμένος άνθρωπος ήταν ψυχικά ασθενής ή αποτυχημένος της ζωής ή ερωτευμένος δίχως ανταπόκριση ή κάποιος κατάδικος που δεν επανήλθε ποτέ οργανικά στην κοινωνία μετά τη μακροχρόνια καταδίκη του, παραμένοντας παρίας της και κοινωνικά απροσάρμοστος.

Βέβαια, θυμόταν ένα συνεργάτη του πατέρα της να έχει έρθει για ώρες στο σπίτι εξαιτίας κάποιων εκλογών των συνδικαλιστικών τους οργάνων κι -όσο η Σόνια έπαιζε με τις κούκλες της και η κυρία Αβαμοπούλου μαγείρευε- οι δύο άντρες είχαν πιάσει την κουβέντα πίνοντας κρασί:

“Γεράσαμε, πάρκαρα τη BMW στο στενό σου, βρήκα μια θέση στη γωνία, δίπλα στο παλιό το σπίτι. Καλά είναι εκεί, έτσι; Δεν θα ‘χω κανα θέμα;”

“Ωχ, στον τρελάρα πήγες και το ‘βαλες;”

“Ποιον τρελάρα, ρε; Είναι κανας περίεργος; Λες να με το χαράξει; Να με σπάσει κανα φανάρι; Και το πήρα πρόσφατα με τη δωροκάρτα της πιστωτικής της Alpha, μόνο 16 εκατομμύρια.”

“Είναι ένας τρελός που μένει εκεί, εξηντάρης, εβδομηντάρης πόσο είναι τώρα, τον κακό του τον καιρό είναι. Κι είναι περίεργος και τον έχουνε κάνει οι γείτονες καταγγελίες που φωνάζει μέσα στη νύχτα και βγαίνει, ουρλιάζει ξέρω γω, τον πήγαν τόσες φορές την Αστυνομία και το γιατρό να τον μαζέψουν, αλλά τι δόντι έχει δεν ξέρω. Τον παίρνουν, τον ξαναγυρνάνε εδώ.”

“Ω, ρε συ, Ρετζίλη, μη με λες τέτοια και με τρελαίνεις! Κάτσε να δω!” είπε ο συνδικαλιστής ανήσυχος, βγαίνοντας στο μπαλκόνι για να ελέγξει αν το αυτοκίνητό του παρέμενε ακόμα άθικτο. Και πράγματι οι φοβίες του επιβεβαιώθηκαν, ο τρελο-Λάζος είχε βγει από τα όρια της στενής του αυλής και το περιεργαζόταν, μυρίζοντάς το στην εξάτμιση. Ο συνάδερφος του πατέρα της έγινε πυρ και μανία:

“Φύγε απ’ τ’ αμάξι, ρε ανώμαλε! Τώρα κατεβαίνω κάτω να σε πλακώσω και σε φέρνω την Αστυνομία!”

Ο τρελο-Λάζος, κοιτάζοντας προς το μπαλκόνι, άρχισε να γελά γοερά:

“Αυτό, λοιπόν, είναι το δώρο σου για μένα, Θεέ; Θα έρθει εκ των ουρανών και θα επέλθει μετά βίας περισσή, ένεκα της εξατμίσεως;

Ω, γενιές της ρυπογόνου εξαπίσεως, ζήτωσαν τα κενά σας είδωλα! Τόσοι αιώνες εκχριστιάνισης για μια εξάτιμση της αμολύβδου βενζίνης;”

Η Σόνια βγήκε με την παιδική περιέργεια που την διακατείχε προς το μπαλκόνι, για να δει τον πατέρα της να την παίρνει και πάλι μέσα και να την βάζει στο δωμάτιό της.

“Εσύ, εδώ! Ο άνθρωπος είναι τρελός!”

Οι δύο άντρες κατέβηκαν κάτω και πράγματι ακούστηκαν φωνές, με τη γειτονιά να παίρνει το μέρος τους και τα ουρλιαχτά του τρελο-Λάζου να ακούγονται πιο δυνατά από ποτέ:

“Γυρίσατε, άνθρωποι, στα χρόνια των σπηλαίων! Μέσα στην πυρά, βαθιά στο καμίνι του πολιτισμού σας κλαίνε γοερώς άγγελοι που εξέπεσαν! Δαίμονες που ενυπάρχουν οργανικά σε κάθετι το ανθρώπινο, ύμνοι που εξυμνούν την αποσύνθεση της αφήγησής σας! Σκοπεύετε να με συνθλίψετε, το γυγνώσκω, πρώτοι όμως εσείς είσθε οι ηττημένοι! Ποταποί και ολίγιστοι, τέκνα του σάπιου καιρού σας, υπέρμαχοι μιας νέας μεταδιαφωτιστικής ειδωλολατρείας!”

Το Πάσχα του 1999, η Σόνια θυμήθηκε πως γύριζε από την εκκλησία κρατώντας το Άγιο Φως με τον πατέρα της να τη συνοδεύει, μιας και η μητέρα της είχε κάποια από τις πρώτες της αδιαθεσίες που ακόμα τις απέδιδαν σε κάποια επικαιρική ίωση. Ασυναίσθητα, πατέρας και κόρη πέρασαν έξω από την αυλή του τρελο-Λάζου, για να τον δουν να χορεύει γυμνός στη θέα του φωτός:

“Ω, Κύριε των Δυνάμεων! Γίνε πυρά να τους συντρίψεις, γίνε Φως να οραματιστούμε εκ νέου, γίνε λάσπη να πλάσεις ένα νέο κόσμο στη θέση αυτού

που διελύθη! Κεριά, λάμπες, εναλλασσόμενος πάροχος, προσφορά των Αγίων σε κόσμο ρακένδυτων!”

Ο πατέρας της πήρε τη λαμπάδα στα χέρια του και έκρυψε το πρόσωπό της στο πανοφώρι του, κινούμενος πιο γρήγορα. Ο τρελο-Λάζος συνέχισε:

“Θυαί υμίν, οι βαδίζοντες εις τον δρόμον του Πονηρού! Εγεννήθησαν αιώνες της σκοτεινιάς, εκινήθησαν δυνάμεις που δεν έπρεπε να κινηθούν, ανοίξαν πύλες κι οι άνθρωποι είδαν εικόνες που δεν τους γράφτηκε να αντικρύσουν! Δεν σας σώζει μια λαμπάδα, δεν σας σώζει ένα κεράκι βαθιά στην πύλη του χάους! Δεν σας σώζουσι προσευχές, χορευτές γύρω από το μόσχο το σιτευτό που καίγεται και γλυκομυρίζει εις την πυρά! Ω, Κύριε, να σταθώ άξιος να γίνω η πυρά σου, να σταθώ άξιος να συντρίψω τον ψεύτικο κόσμο, να δείξω σε όλους την ανεπάρκεια και το μηδέν του! Κράξε, Κύριον, τον μόνον αναμάρτητον! Ελθέ, ελθέ, πυρ!”

Η Σόνια τρόμαξε από τα ασυνάρτητα λόγια κι άρχισε να κλαίει. Ο πατέρας της την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε:

“Μην κλαίς, έλα τώρα. Πάμε στο σπίτι μας ν' ανάψουμε το φως!”

Τη βραδιά της αλλαγής της χιλιετίας, η Σμύρνη γιόρταζε κι εκείνη πλάι στη μεγάλη Αθήνα που είχε φωταγωγήσει την Ακρόπολη, κι είχε με τη σειρά της στήσει σειρά από σόου πυροτεχνημάτων στα βυζαντινά της κάστρα και στην παραλία της. Ο Γεράσιμος Ρετζίλης είχε συντονίσει την τηλεόραση στην τοπική ΕΤ3 που παρουσίαζε τη γιορτή αλλαγής του Μιλλένιουμ από την κεντρική πλατεία της πόλης τους, με πρωταγωνιστή ένα μεγάλο μουσικοσυνθέτη που αηδίασε από τη ζωή στην Αθήνα και γύρισε για να πεθάνει στην ταπεινή συμπτωτεύουσα, πλαισιωμένο από τοπικά ονόματα.

Μέσα στο χαλασμό των βαρελότων και των πυροτεχνημάτων που χτυπούσαν από κάθε γωνιά της πόλης κι εντυπωσίαζαν την εξάχρονη μαθήτριά, ένα εξ αυτών ακούστηκε πάρα πολύ δυνατά, σαν βομβαρδιστικό παλαιότερων μαχών. Αμέσως όλοι βγήκαν στα μπαλκόνια τους κι αντίκρυσαν καπνούς στην άκρη του στενού. Ορισμένοι έτρεξαν προς το σπίτι του τρελο-Λάζου απ' όπου προήλθε η εκκωφαντική έκρηξη, για να τον αντικρύσουν διαμελισμένο, αφού πρώτα είχε ζώσει τον εαυτό του με εκρηκτικά, αρνούμενος να μπει στο νέο αιώνα και να τον ακολουθήσει στην καινοφανή περιπέτεια που ανοιγόταν ορθάνοιχτη μπροστά του...

** Απόσπασμα από το μυθιστόρημα "Το Αιώνιο Καλοκαίρι" που αναμένεται να εκδοθεί εντός του 2021.*

Μη μιλάς άλλο γι' αγάπη

Αναστασία Νικολάου

Μεγαλώσαμε και το συρτάρι που μαζεύει τις αγάπες σαν τ' άπλυτα στο καλάθι, φράκαρε.

Κόκκινες καρδιές που ξέβαψαν, ξεθώριασαν, εξαγνίστηκαν. Ξερά πέταλα από τριαντάφυλλα εφήμερων «για πάντα». Κάρτες με καλλιγραφίες και «σ' αγαπώ» που μάτωσαν ή πλήγωσαν. Φωτογραφίες-ντοκουμέντα μεγάλων ερώτων με επίλογο δυο ξεχωριστά προσκλητήρια γάμου κι επιμύθιο ένα ατέρμονο πηγαινέλα από καρδιά σε καρδιά, από ψυχή σε ψυχή, κύκλος πάλι απ' την αρχή, "κι όχι δεσμοί, χωρισμοί κι όχι τίποτα πια".

Το συρτάρι μπήκε στην κούτα που, η ρουφιάνα, σε καμία μετακόμιση δε χάθηκε, δεν παράπεσε.

Μεγαλώσαμε κι ο έρωτας δεν έχει το κόκκινο του ρόδου· είν' επειδή ίσα που αγγίζει τον ανθό, μα αγκαλιάζει σφιχτά τον μίσχο με τ' αγκάθια, είναι που μάθαμε επιτέλους ν' αγαπάμε πολύ ή που βολευτήκαμε και δεν αγαπάμε καθόλου, δυο άκρα, το παν και το τίποτα, η προσφορά άνευ όρων κι η ζήτηση άνευ δεσμεύσεων.

Ό,τι έμεινε είναι η κόκκινη κλωστή του παραμυθιού, εκείνη που δεμένη, έμοιαζε να υπόσχεται τις πιο όμορφες ιστορίες, μα έπιασε άχαρα να ξετυλίγεται, μπερδεύτηκε, χρειάστηκε να τη σπάσουμε δεκάδες φορές, να πιάσουμε τα ξέφτια της κόμπους ζόρικους για να μην τη χάσουμε –από ελπίδα, αφέλεια ή βλακεία για τα "καλύτερα" που θα 'ρχονταν...

Κάποιοι, δεν θα πάψουν ποτέ να είναι στεγνοί και στερημένοι –όχι γιατί τους λείπει τίποτα, αλλά γιατί ό,τι τους δίνουν οι άλλοι, δεν έχουν χώρο στην ψυχή τους να το βάλουν.

Αιφνίδιες συγκυρίες**Βασιλική Δραγούνη**

Η νύχτα παίζει με τις σκιές στον τοίχο
υπολογίζοντας τις πιθανότητες: πόσα ναι και πόσα όχι,
δίνοντας πεπερασμένες δυνατότητες
σε κάθε κύκλο ζωής να δραπετεύσει
από σχεδιασμένους προορισμούς.

Θα μπορούσα να επιβραδύνω την αναπνοή μου
με μισές προσπάθειες και αργούς ρυθμούς.
Θα μπορούσα να την εξαντλήσω
με λάθη και κακές αρχές.

Οι εφιάλτες σφύζουν στο κενό
βυθίζοντας τη λογική σε αδιανόητα σύμπαντα.
Κι έπειτα, η τηλεόραση,
ο ζωδιακός κύκλος, ο ευκαιριακός θυμός.

Είναι οι αιφνίδιες συγκυρίες που μετατρέπουν την κυριαρχία
σε θρυμματισμένο φύλλο,
η απόκρημνη παύση του ανέμου
που σπάει το στέλεχος του ηλιοτρόπιου.

Καθώς το σούρουπο αρνείται
κάθε απωθημένη ενόρμηση.
Καθώς το πρωί αποδέχεται
κάθε ξεπερασμένη ανάγκη.

Χρυσή Κασετίνα**Ισαβέλλα Πρίτσα**

Είναι αστείος ο τρόπος που συνδέουμε τους ανθρώπους με αυτά που τους περιβάλλουν. Που αντικρίζουμε αυτά τα πράγματα και ξαφνικά τους θυμόμαστε, νύχτες σαν κι αυτή. Ένα ζευγάρι μπλε πάνινα παπούτσια, σκόρπιοι σίχοι του Ελύτη και μια χρυσή κασετίνα με τα αγαπημένα του τσιγάρα. Ακόμα κι αν η φωνή του ξεθωριάζει στο νου μου, για πάντα θα θυμάμαι το άρωμα του καπνού του, κι εκείνα τα κομμάτια του Μοτίτσο που ακούγαμε ένα χειμωνιάτικο απόγευμα, δίπλα σ' ένα μισογκρεμισμένο φάρο.

Τότε που δάκρυζα με συγκινητικές ταινίες, κι άκουγα Billie Holiday, που κάθε βράδυ έπινα φτηνό κόκκινο κρασί μέχρι να ζαλιστώ και να μην ξέρω τι κάνω. Πάντοτε εκείνος μεθύσε πιο εύκολα κι εγώ τον κρατούσα απ' το χέρι για να μην κάνει κάτι τρελό. Νοιώθοντας πως έτσι τον φυλάκιζα για λίγο, για το ένα λεπτό που άγγιζα τα ακροδάχτυλά του. Κάθε βράδυ έπινα όλο και πιο πολύ ελπίζοντας πως θα βρω το θάρος... για ένα φιλί, μια λέξη, έναν υπαινιγμό. Κι όμως ποτέ δεν έλεγα τίποτα. Μονάχα του μιλούσα. Για όλα και για τίποτα. Περιμένοντας διστακτικά πως κάτι θα συμβεί.

Εκείνος μου έδωσε πρώτη φορά να καπνίσω, ουσίες νόμιμες και παράνομες. Με τα γαλάζια του μάτια να λάμπουν σα δαχτυλίδια από λαζουλίτη, κι ένα πονηρό χαμόγελο, με έπειθε να κάνω τα πιο περίεργα πράγματα. Να χορεύω τανγκό μαζί του στο Βράχο της Ακρόπολης και να χιονίζει, να πάμε μεθυσμένοι για μάθημα Φιλοσοφίας, να καπνίσουμε κάτι αλλόκοτο και να γευματίσουμε με τους γονείς μου. Να πάμε στην παραλία και να μου λέει ποιήματα που είχε γράψει, με στόμφο, κι εγώ να τον ανταμείβω με πικρά σοκολατάκια. Ήμασταν φίλοι ή ίσως κάτι παραπάνω, μποέμ και τρελοί.

Δεν ξέρω πότε όμως κάποια στιγμή συνειδητοποίησα πόσο μου έλειπε όταν δεν ήταν κοντά μου. Αισθανόμουν ένα γλυκό πόνο στο στήθος που μούδιαζε την καρδιά και το λαϊμό μου. Δε μπορούσα θαρρείς ούτε να αναπνεύσω, ούτε να μιλήσω, ούτε να κουνηθώ. Έγραφα ιστορίες κόκκινες, κρυφές και γλυκές. Αρωμάτιζα τα πάντα με τον καπνό του. Γιατί μου έλειπε πολύ, κι ας είχα λίγες ώρες να τον δω. Κι όμως έβαζα τα συναισθήματά μου στην άκρη για να τον έχω στη ζωή μου. Με το μόνο μέσο που είχα για να τον εξυψώσω στην αιωνιότητα, τη φίλια. Γιατί έτσι θα έμενε στη ζωή πολύ περισσότερο απ' ό,τι η πιο τρυφερή ερωτική σχέση. Ψιθύριζα στον εαυτό μου πως έτσι έπρεπε, για να 'μαστε για πάντα μαζί...

Κι ύστερα ένα απόγευμα καθώς πίνουμε ιβίσκο μου είπε να πάμε μαζί ένα ταξίδι. Γέλασα και πήρα ένα τσιγάρο απ' τη χρυσή του κασετίνα. Δεν είχα τα χρήματα κι έτσι του είπα να πάει μόνος του και να μου φέρει ένα αστειό δώρο. Με κοίταξε θλιμμένα και έγραψε κάτι στο εσωτερικό της κασετίνας του.

“Κράτα τη” μου είπε “και μου τη δίνεις όταν γυρίσω”. Έγνευσα ναι και την έβαλα στη τσάντα μου. Του χαμογέλασα και πήγαμε για ποτό.

Ήπιαμε πιο πολύ από κάθε άλλη φορά. Δεν ξέρω καν πώς γύρισα σπίτι. Για τρεις μέρες ήμουν στο κρεβάτι με πονοκέφαλο. Δε μιλούσα σε κανένα και ορκιζόμουν ότι δεν θα ξαναπιώ ποτέ ξανά. Ήξερα πια ότι ούτε ο καπνός ούτε το κρασί με ζάλιζαν όσο εκείνος. Το κρυφό μου πάθος και εμμονή.

Κι ύστερα τον πήρα τηλέφωνο και έμαθα. Κάτι που δεν περίμενα ποτέ. Το βράδυ που είχαμε πει τόσο γύρισε σπίτι και πήρε δυο κουτιά ασπιρίνες. Η κηδεία είχε γίνει μόλις χτες. Το ταξίδι... ήταν αλλιώτικο απ' ό,τι νόμιζα κι εγώ ήμουν στην άλλη άκρη μόνη μου.

Άνοιξα τη χρυσή του κασετίνα με τα λιγοστά τσιγάρα. “Σ’ αγαπώ πολύ, λυπάμαι που μου πήρε τόσο καιρό να στο πω. Θα μου λείψεις” έγραφε με κόκκινο μελάνι.

Δεν ξέρω πόσο έκλαψα τότε και πόσο κλαίω ακόμα μερικές φορές. Ακόμα κι αν η ζωή μου έχει προχωρήσει, ακόμα και τώρα δε μπορώ να μη δακρύσω κάθε φορά που βλέπω κάποιον με την ίδια χρυσή κασετίνα.

Καπνίζω ένα τσιγάρο και πάω για ύπνο, με τη μυρωδιά του να με συντροφεύει για ακόμα ένα βράδυ....

Ολιγογράφοι, Πολυγράφοι ή Λογοτέχνες**Νικόλαος Δαμουλιάνος**

Ένας ατέρμονος λογοτεχνικός περίπατος στα μυστικιστικά και λογικά παράλογα μέρη της ιστορίας του Βιβλίου θα μας αποδείκνυε την «γονιδιακή» άρτια δημοκρατικότητα, η οποία όπως οφείλει συντηρεί αυτομηχανισμούς που απομονώνουν αυτομάτως κάθε ακρότητα, όπου αποπειράται να σφετεριστεί το αμερόληπτα ηθικό πλεονέκτημα των Λέξεων.

Ωστόσο, ο παρών λογοτεχνικός εμφύλιος, γεννημένος από τα μισαλλόδοξα σπλάχνα των εγωκεντρικών, συγγραφικών ενστίκτων, απειλεί όλα τα γαλαξιακά επιτεύγματα που πέτυχε η ομόνοια των γραπτών κεμένων και των εκπρόσωπών τους.

Στο συγκεκριμένο άρθρο «φιλοξενείται» ένα ακόμα διχαστικό πεδίο του Πνεύματος, που τείνει να αναλάβει τα ηνία της εθνικής, λογοτεχνικής εσωστρέφειας, ανάμεσα σε εκείνους που θέλουν ή και μπορούν να έχουν συχνή παρουσία μέσω της δουλειάς τους και σε εκείνους που ο συγγραφικός χρόνος εντός τους απλώνεται διακριτικά και διακριτά, σαν θαλασσινό σεντόνι, κι όλα κινούνται απαλά μα όχι αργά.

Οι πολυγράφοι, επομένως, «θεωρούνται» αυτάρεσκα αυτοπροβεβλημένοι και οι ολιγογράφοι αδιάφορα υποτιμητικοί για την πένα τους.

Αυτό που δεν γίνεται κατανοητό είναι ότι όλοι οι «αυτοδιαχωρισμένοι» αποτελούν ανυπόστατα κύτταρα της λογοτεχνικής υγείας, τα οποία καλύπτουν διαφορετικές ανάγκες του Βιβλίου.

Γιατί ισορροπία σημαίνει Λογοτέχνης, μα και το αντίστροφο.

Creative Music Box**Κλεονίκη Χρυσανθακοπούλου**

Το «Creative Music Box» είναι ένα μουσικοπαιδαγωγικό blog, το οποίο έχει δημιουργηθεί με σκοπό να παρέχει πληροφορίες και ιδέες για δραστηριότητες που μπορούν να πραγματοποιηθούν στο μάθημα της μουσικής. Το περιεχόμενο του blog μπορεί να ενδιαφέρει τους εκπαιδευτικούς μουσικής, αλλά και όσους αγαπούν την μουσική και θέλουν να εμπλουτίσουν τις γνώσεις τους ή αναζητούν δημιουργικούς τρόπους απασχόλησης ενός παιδιού.

Το περιεχόμενο του blog, σχετίζεται με δραστηριότητες που μπορούν να αξιοποιηθούν τόσο στο μάθημα του σχολείου ή του Νηπιαγωγείου, αλλά και σε ένα ιδιαίτερο μάθημα μουσικού οργάνου ή μουσικής θεωρίας.

Πολλά από τα άρθρα αφιερώνονται σε δραστηριότητες που προτείνουν τρόπους αξιοποίησης των νέων τεχνολογιών στο μάθημα της μουσικής με σκοπό να προκύψουν νέοι τρόποι εκμάθησης των μουσικών φαινομένων. Η φιλοσοφία της Steam Εκπαίδευσης (Science, Technology, Engineering, Art, Math), μέσω της οποίας οι φυσικές επιστήμες και η τεχνολογία συναντούν την τέχνη και τα παιδιά πειραματίζονται, καινοτομούν και δημιουργούν, βρίσκεται πολύ κοντά στην φιλοσοφία του συγκεκριμένου blog.

Το «Creative Music Box» είναι ένα μουσικό κουτί που κρύβει μέσα του μια ποικιλία από μουσικά παιχνίδια και προτάσεις διδασκαλίας. Πιο συγκεκριμένα στο μουσικό αυτό κουτί, ο αναγνώστης θα βρει θέματα σχετικά με κατηγορίες όπως η μουσική τεχνολογία, η μουσική θεωρία, η μουσικοκινητική, το τραγούδι, αλλά και οι χειροτεχνίες που σχετίζονται με την μουσική. Τελικά, αυτό το μουσικό κουτί, είναι γεμάτο με ήχους, παιχνίδια και δραστηριότητες που σε περιμένουν να τα ανακαλύψεις!

✓ creativemusicbox.blogspot.com

Ποιο έχει δικαίωμα ν' αγαπήσει ένα νούφαρο**Αλεξάνδρα Μητραβέλλα**

Μπορώ, τώρα, να το πω με σιγουριά, πικρά μετάνιωσα. Παρασύρθηκα απ' τ' αγέρι των ρεαλιστών και παρασύρθηκα να ζήσω.

Μου άρεσε ν' αποθυμάμαι στη βροχή αγκαλιές και χαμόγελα, στις λιμνούλες του δρόμου να βουτάω τις πληγές από τ' αποχωρίσματα.

-Θ' αρρωστήσεις, αποφαίνονταν οι ρεαλιστές.

Μου άρεσε να φτιάχνω σούπες για τους φίλους, ώρα πολλή ν' ανακατεύω τους φόβους να πάρουν μυρωδιά από την οικειότητα.

-Τα ίδια και τα ίδια! Θα σε βαρεθούν, με συμβούλευαν οι ρεαλιστές.

Μου άρεσε να ντύνω τον έρωτα με φεγγαρένιο φόρεμα και να περπατάμε μαζί στη λιακάδα.

-Τον υποτιμάς και θα σε χωρίσει, με προειδοποιούσαν οι ρεαλιστές.

Για τους ρεαλιστές, λοιπόν, δεν ήταν ζωή η ζωή μου.

-Χάνεις τον καιρό σου σε απερισκεψίες, ρομαντισμούς κι εκκεντρικότητες.

-Η ζωή δεν περιμένει, τρέξε να την προλάβεις κι όπου σε βγάλει.

-Κοίτα γύρω σου πώς ζει ο κόσμος...

Και μια μέρα κοίταξα. Κάνοντας μια πλήρη περιστροφή γύρω από τον εαυτό μου. Είδα τους ρεαλιστές σε κούρσες ταχύτητας να τερματίζουν στο ίδιο σημείο ξανά και ξανά. Όμως το βλέμμα στάθηκε σ' ένα νουφαρο και η καρδιά μου σε μια πρωτόγνωρη αγάπη.

-Χα, χα! Εσύ, ένα φθινοπωρινό φύλλο, ν' αγαπήσεις ένα νούφαρο... Τι γελοίο!

Σκεφτόμουν πως μοιάζαμε, πολλά είχαμε να μοιραστούμε.

-Αποκλείεται το νούφαρο να είναι όπως στη φωτογραφία, είναι απάτη!

Λαχταρούσα να κάνω το ταξίδι ως το νούφαρο. Να τρέξω, να προλάβω, να ζήσω!

-Σιγά που θα δώσει σημασία ένα νούφαρο σε σένα, ποιο νομίζεις ότι είσαι;

Κι όλη μου η θέληση να φτιάξω καινούριο μονοπάτι, το κουράγιο μου να δοθώ σε καινούρια αγάπη, όλα ένα πείσμα παλιό κατάντησαν. Μία ακατανίκητη ορμή να πάω κόντρα στους ρεαλιστές, μα ακολουθώντας το δικό τους δρόμο.

Κι έτσι έφτασα στο νούφαρό μου, γεμάτο πείσμα. Το κοιτούσα και ήταν όπως στη φωτογραφία, μα δεν το έβλεπα. Στα βλέφαρά μου κρέμονταν τα λόγια των ρεαλιστών: “απάτη”, “γελοίο”, “ποιο νομίζεις ότι είσαι”...

Ήμουν δίπλα του, μα δεν μπορούσα να τ’ αγγίξω. Πέτρες αιχμηρές και χόρτα άγρια μάτωναν τα χέρια μου, κατάπιναν τα βήματά μου. Το νούφαρό μου, βλέπετε, δεν ήταν από τους ρεαλιστικούς προορισμούς και δεν είχε προβλεφθεί πρόσβαση.

Μπορώ, τώρα, να το πω με σιγουριά, δεν είναι έναγέρι που σε φέρνει στη ζωή. Έν’ ασκέρι είναι που σε σέρνει σε βάλτους. Αυτό είναι οι ρεαλιστές. Αποτυχημένοι ονειροπόλοι που φοβούνται να φτιάξουν καινούριους δρόμους και περιπλανιούνται αέναα σ’ ότι αντέχουν. Κι αυτές τις αντοχές τους -με πόσο θράσος αλήθεια!- τις ονομάζουν ζωή.

Αφεθείτε, φυλλαράκια μου, να ζήσετε τη ζωή που ονειρεύεστε! Μη ντραπείτε να τη λούσετε με συναισθήματα, να την κανακέψετε μ’ ένα κουβερτάκι, να της χτίσετε ένα δεντρόσπιτο.

Γλωσσού**Κανελλία Τούντα**

Υπάρχουν πολλοί χαρακτηρισμοί που άκουγε όσο μεγάλωνε και δεν τους καταλάβαινε.

Γλωσσού: Όταν υπερασπιζόταν το δίκιο της.

Πεισματάρα: Όταν δεν λύγιζε στη θέληση των άλλων.

Αντιδραστική: Όταν έκανε αυτό που πραγματικά ήθελε για τον εαυτό της, χωρίς να επηρεάζει κάποιον.

Μεγάλωσε κι ενστερνίστηκε αυτούς τους "χαρακτηρισμούς". Τους έντυσε με περηφάνια και πλέον χαμογελούσαν ή γελούσαν όταν την άκουγαν να αυτοχαρακτηρίζεται κατ' αυτόν τον τρόπο. Μα ποτέ δεν κατάλαβε πραγματικά γιατί δεν θεωρούταν απλώς μαχητική, με αυτογνωσία κι επιμονή. Και γιατί οι "μεγάλοι" το θεωρούσαν ασέβεια;

Ποτέ δεν αντιλήφθηκε τον σεβασμό των "μεγάλων" ακόμα κι όταν εκείνη έγινε μία απ' αυτούς...

Μετά την κυκλοφορία του συνεργατικού μικροδιηγήματος "Το Κορίτσι" [σελ. 36], η Κανελλία προχωράει στην έκδοση του πρώτου της θεατρικού παραμυθιού "Κότες", από τη σειρά "Όταν τα ζώα συζητούν". Το βιβλίο θα είναι διαθέσιμο σε έντυπη και ψηφιακή μορφή, καθώς επίσης και ως ελεύθερο audiobook. Για περισσότερες πληροφορίες - μα και βίντεο από την ηχογράφηση του ηχητικού βιβλίου, επισκεφτείτε την ιστοσελίδα kanellia.gr.

Η κοτσίδα**Μίλτος Μόσχος**

Μ' αυτόν τον καημό θα πεθάνω, βρε παιδί μου!

Χρόνια βαστάει αυτή η Ιστορία, από τότε που το παιδί της έπιασε τα δεκαπέντε. Βρε από τότε που πέθανε ο πατέρας σου, μου βγάζεις το χτικιό να σε μεγαλώσω. Κάνω όλες τις βρώμικες δουλειές να φέρνω ένα κομμάτι ψωμί να φας, κι εσύ μια χάρη δεν μπορείς να μου κάνεις;

«Τι θες, ρε μάνα, πάλι;»

Αυτό το κοτσίδι παιδί μου, αυτό το διάολο, κόψ' το να πάει στην ευχή· στον λαϊμό μου κάθεται.

«Τι σε πειράζει, ρε μάνα, η κοτσίδα;»

Παιδί μου, δεν είσαι μαϊμού, άνθρωπος είσαι, κόφτηνα την άτιμη.

«Θα την κόψω όταν θέλω εγώ, παράτα με!»

Και το υπόλοιπο μαλλάκι σου παιδί μου, τι σ' έχει πιάσει και το ξυρίζεις σύρριζα; Ένας γλόμπος το κεφάλι σου με μια κοτσίδα να κρέμεται στην πλάτη σου· σε ασχημαίνει.

«Παράτα με, ρε μάνα, λέω!»

Παιδί μου, εντάξει, θες κοτσίδα, αλλά κάν' την πιο κοντή και μη ξυρίζεις τα μαλλιά σου· δείχνεις αλητάμπουρας. Άσε το μαλλάκι σου να μεγαλώσει λίγο και κόφτη τη ρημάδα στη μέση. Από τότε που έφυγε ο πατέρας σου, ξυρίζεις το κεφάλι και αφήνεις μόνο αυτή την αναθεματισμένη κοτσίδα. Τρία χρόνια έχεις που την αφήνεις, πού θα πάει αυτό το πράγμα, βρε παιδί μου; θα σέρνεται σε λίγο κάτω.

Κάποιες φορές τον έφερνε στο φιλότιμο και της άνοιγε την καρδιά του. Τότε φαινόταν πόσο του λείπει ο πατέρας του. Πόσο τον σημάδεψε το άκουσμα, ότι ο πατέρας του έπεσε από τη σκαλωσιά.

«Από τότε, ρε μάνα, δεν μπορώ να κάνω κάτι σωστό. Και στο σχολείο σκατά τα πάω, και με τους φίλους μου τσακάνομαι συνέχεια.»

Άφησε με να κάνω, τουλάχιστον, αυτό που θέλω. Ούτε τσιγαριλίκια κάνω, ούτε κλέβω, ούτε πειράζω άνθρωπο αν δεν με πειράξει.

Άσε μου την κοτσίδα ήσυχη, δεν έχω τίποτα άλλο για μένα».

Είσαι καλό παιδί, αλλά σε καβαλάει ο διάολος, δεν μπορώ να σε φέρω βόλτα. Κάθε μέρα μου 'ρχεσαι τότε με σκισμένα χείλια, τότε χτυπημένη μούρη, τότε τα ρούχα σου κομμάτια· πού τραβολογιέσαι παιδί μου;

Φοβάμαι με τις παρέες που κάνεις, φοβάμαι αν το βράδυ που γυρνάω στο καμαράκι μας σε βρω ζωντανό ή νεκρό.

Κάθε μέρα τρωξ ξύλο με την αλητεία που μπλέκεις.

«Δίνω και εγώ μάνα, έννοια σου, χθες μου την πέσαν πέντε μαζί, αλλά τους βόλεψα.»

Θα μπλέξεις, παιδί μου, κι αν μπλέξεις μια φορά δεν ξεμπλέκεις ποτέ.

«Παράτα με λέω!»

Φοβάμαι, παιδί μου, για σένα, δεν έχω άλλο παιδί· αν πάθεις κάτι θα πεθάνω.

Τότε μαλάκωνε ο νταής, την αγκάλιαζε, τις τράβαγε τα μάγουλα, αυτή γέλαγε, γαργαλιόταν, του ξέφευγε, αυτός τη βούταγε πάλι, την έσφιγγε στην αγκαλιά του και την σήκωνε ψηλά.

Άσε με, ρε διάολε, κάτω, θα με σκοτώσεις, χαχάνιζε.

Πάνω στα παιχνιδίσματά του μαζί της, τον ξανάπιανε στο φιλότιμο· παιδί μου σε παρακαλώ. Δεν αντέχω άλλο, κόψε αυτή την κοτσίδα.

«Μάνα, την κοτσίδα δεν την κόβω, πάει τελείωσε! Η κοτσίδα εκεί θα μείνει».

Έχεις αγριέψει παιδί μου, κανένα παιδί από τη γειτονιά δεν σε κάνει παρέα. Μόνο με κάτι παλιόμουτρα βγαίνεις. Παιδί μου, τι μούτρα είναι αυτά που κάνεις παρέα; Όλοι τους σκελετωμένοι, τα μάγουλά τους μέσα, το μαλλί τους μέχρι τη μέση, άπλυτοι, συνέχεια με ένα τσιγάρο στο χέρι, παιδί μου, θα μπλέξεις με αυτούς.

Είσαι καλό παιδί, ηρέμησε, κάνε παρέα και με τα παιδιά της γειτονιάς που τα χαίρονται οι μανούλες τους.

«Μάνα, δεν είναι μούτρα οι φίλοι μου, είναι καλά παιδιά.»

Που την είδες την καλοσύνη, παιδί μου; τέτοιους νταήδες τους κουβαλάει συνέχεια η αστυνομία στα κρατητήρια. Θα σε πιάσουν και σένα μαζί με αυτούς.

Παιδί μου, δεν πιστεύω με τις παρέες που κάνεις να παίρνεις και τσιγαριλίκια;

«Δεν καπνίζουν πρέζα, ρε μάνα, τσιγάρο κάνουν.»

Και γιατί παιδί μου είναι έτσι αδύνατοι; Σαν τον Χριστό είναι, τα μάγουλά τους είναι βαθουλωμένα.

«Άσε με, ρε μάνα, με τις βλακειές σου! όλο τα ίδια και τα ίδια. Παράτα με λέω!»

Πάντα έτσι τελειώνει ο διάλογος· χρόνια τώρα. «Παράτα με!»

Με τον καημό της κοτσίδας πήγε η μάνα του. Έκλεισε τα μάτια της και η κοτσίδα στη θέση της.

Απόγευμα γύρω στις τέσσερις η κηδεία της. Από χθες που πέθανε η μάνα του, ο κοτσιδάκιας δεν φάνηκε. Κλεισμένος στο δωμάτιο του· ούτε για φαί. Έχουν περάσει τώρα πάνω από είκοσι τέσσερις ώρες. Δεν τον έχει δει κανείς. Κάποιες θείες του είναι με τη νεκρή στο άλλο δωμάτιο, φτιάχνουν καφέδες σε όσους ήρθαν να τη συνοδεύσουν. Του κτυπάνε την πόρτα, κι απάντηση δεν παίρνουν.

Ο νταής βγαίνει από το δωμάτιο του μια ώρα πριν την κηδεία.

Μάτια βαθουλωμένα, κατακόκκινα, άγρια η όψη του, δεν μιλάει σε κανέναν.

Πάει και στέκεται δίπλα στο φέρετρο, ακίνητος. Οι άνθρωποι που είχαν έρθει να συλλυπηθούν φοβήθηκαν. Ένας-ένας αρχίζουν να φεύγουν με τρόπο, υποψιάζονται ότι ο νταής δεν είναι καλά, το μάτι του ταξιδεύει αλλού, «μπορεί και να είχε πάρει πρέζα», ψιθυρίζει μια γειτόνισσα βγαίνοντας από το δωμάτιο. Του λένε το τυπικό «ζωή σε σένα», κι αυτός τις αγριοκοιτάζει, έτοιμος να τις φάει.

Φτάνει ο νεκροθάφτης, σηκώνει το φέρετρο, το βάζει στη νεκροφόρα και αρχίζει μια βασανιστική πομπή προς το κοντινό νεκροταφείο. Ο νταής μόνος του ακολουθεί τη Μερσεντές. Το μάτι του καρφωμένο στο φέρετρο. Κανείς δεν τον πλησιάζει. Μπροστά στο τραγικό αυτό θέαμα, ο Τάκης, ο κουρέας της γειτονιάς τους, λυγάει. Η πεθαμένη μόνη της μπροστά, κι ο γιος μόνος από πίσω. Πιο πίσω όλες κι όλες δυο-τρεις γειτόνισσες.

Κλείνει στα γρήγορα το κουρείο, μπαίνει στο διπλανό μαγαζί και σε λίγο βγαίνει αγκαζέ με τον κυρ-Αντρέα τον ράφτη, που και αυτός ακολούθησε το παράδειγμα του κουρέα· έκλεισε και αυτός το μαγαζί του. Πετάχτηκαν στο γωνιακό καφενείο· «ρε σεις, αφήστε τα χαρτιά και ελάτε δυο-τρεις να κάνουμε παρέα στο παιδί, κρίμα είναι. Μόνο του είναι. Αμαρτία από τον Θεό, ρε σεις, μόνο του θα κηδέψει τη μάνα του;»

Σηκώνονται κάποιοι χαρτοπαίχτες κι από εκεί. Η πομπή έχει προχωρήσει πενήντα μέτρα πιο κάτω. Ο κουρέας και ο ράφτης ανοίγουν το βήμα τους και βρίσκονται δίπλα στον νταή. Οι χαρτοπαίχτες λίγο πιο πίσω.

Ο γιος σέρνεται, αλλά στέκεται ακόμα· ένα όρθιο ζόμπυ.

Ο κουρέας και ο ράφτης πάνε δίπλα του, περνούν τα χέρια τους στους ώμους του. Το ίδιο κάνει και ο νταής· σηκώνει τα χέρια του και τους αγκαλιάζει από τους ώμους. Κι έτσι, τρεις άνθρωποι περπατούν αγκαλιά στα χνάρια που αφήνει ο Χάρος. Δυο βήματα πιο πίσω ακολουθούν οι δυο - τρεις χαρτοπαίχτες μαζί με τις λίγες γειτόνισσες.

Σηκώνοντας τα χέρια του να πιαστεί αγκαλιά με τον κουρέα και τον ράφτη, το τριμμένο κοντό τζάκετ σηκώνεται πάνω από το παντελόνι του και τότε φάνηκαν όλα. Στην πίσω τσέπη του βρώμικου παντελονιού αστράφτει η λαβή από ένα μαχαίρι.

Οι χαρτοπαίχτες που ακολουθούν τρομάζουν· ψιθυρίζουν κάτι ο ένας στο αυτί του άλλου και κοντοστέκονται· παίρνουν κι άλλη απόσταση από τον νταή.

Σε λίγο, ένας από αυτούς, ξεπερνάει την έκπληξη και παίρνει το θάρρος να πλησιάσει τον κουρέα.

Του ψιθυρίζει στο αυτί: «Ρε συ, έχει μαχαίρι στην τσέπη του, φυγέτε μακριά από το τομάρι».

Ο κουρέας κοντοστέκεται λίγο και διακρίνει στην τσέπη του τη λαβή. Παγώνει. Έτσι γίνονται τα φονικά σκέφτηκε. Σκουντάει από πίσω τον ράφτη δείχνοντάς του τη λαβή. Σαν συνεννοημένοι ξεκρεμάνε τα χέρια τους από τον ώμο του και μένουν πιο πίσω.

Ο νταής, πλέον, μένει μόνος του· ένα ανθρώπινο πράγμα να περπατάει· δυο χέρια να κρέμονται άτσαλα στο πλάι.

Η Μερσεντές σταματάει για λίγο μπροστά στο πατρικό σπίτι της πεθαμένης. Κανείς δεν ζει εκεί, πια, από τους παππούδες, αλλά σταμάτησε.

«Περπατάτε ρε σεις!» το ουρλιαχτό του νταή.

«Περπατάτε να θάψω τη μάνα μου! Θα σας λιανίσω αν ξανασταματήσετε!».

Κι αυτοί οι λίγοι που ακολουθούν αραιώνουν, άλλοι πάνε ακόμα πιο πίσω στην πομπή. Κανείς δεν τολμάει να τον πλησιάσει.

Φτάνουν πάνω από τον τάφο. Αναγκαστικά, ο παπάς πάει κοντά, και δίπλα στον παπά ο ψάλτης. Πρέπει να νεκρολογήσουν. Όσοι έχουν απομείνει να κατευδώσουν τη μάνα, σε απόσταση ασφαλείας.

Ο νταής στέκεται με ανοικτά πόδια μπροστά στον ανοικτό τάφο. Φορτωμένος με πολύ αγριάδα στην ψυχή του. Το κεφάλι χαμηλά. Το βλέμμα καρφωμένο στην τρύπα. Βγάζει νευρικά το τζάκετ του και το πετάει κάτω.

Τα χέρια του τεντωμένα κάτω και οι παλάμες γροθιές.

Τότε φαίνεται σε όλους καθαρά και η λαβή του μαχαιριού στην πίσω τσέπη του.

Ο παπάς κοιμπιάζει, ο ψάλτης κρύβεται από πίσω του και οι δυο εργάτες σε κάποια απόσταση. Ο νταής άγριος και απόκοσμος, το πρόσωπό του αγριεμένο.

Τα μάγουλά του φουσκώνουν και ξεφουσκώνουν ρυθμικά. Τα ρουθούνια του το ίδιο. Δουλεύει μέσα του μια μηχανή, που όπου να 'ναι θα σκάσει.

Ο παπάς βγάζει τα πρώτα λόγια του με δυσκολία, το μάτι του παίζει μια στο φέρετρο και μια στον νταή. Φυλάγεται· έτοιμος να την κοπανήσει αν γίνει το απευκαίιο. Τα λόγια του μπερδεμένα, κοιτάει να τελειώνει γρήγορα.

«Τέλειωνε, παπά, δεν θα σε περιμένω για πολύ ακόμα!» οι φωνές του νταή.

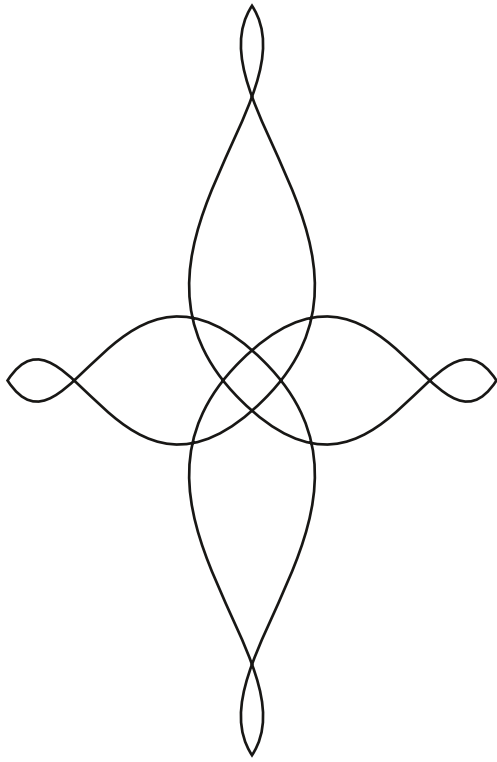
Ναι, παιδί μου, ... τελειώνω, του απαντά.

Ο ψάλτης ήδη φεύγει από κοντά τους, οι εργάτες κατεβάζουν το φέρετρο στα γρήγορα· ο νταής με το δεξί του χέρι τραβάει απότομα το μαχαίρι· το σηκώνει ψηλά και μένει ακίνητος. Μια ακονισμένη λάμα που λαμποκοπάει. Όλοι βαστάνε την αναπνοή τους. Ο εργάτης απελευθερώνει στα γρήγορα το σκοινί του φέρετρου· με τα μάτια του καρφωμένα στη λάμα· κανείς δεν ξέρει για ποιον την ετοιμάζει.

Πηγαίνει το μαχαίρι αργά πίσω από τον σβέρκο του· αργά και βασανιστικά σηκώνει και το αριστερό του χέρι. Το πηγαίνει και αυτό στον σβέρκο του· σηκώνει την κοτσίδα του να κάνει χώρο στη λάμα να μπει από κάτω.

Τραβάει με δύναμη το δεξί του, αυτό που βαστάει την λάμα, και κόβει με μιας την κοτσίδα που του μένει στο αριστερό του χέρι.

Την πετάει πάνω στο φέρετρο, βάζει το μαχαίρι στην τσέπη, κάνει τα χέρια του χωνί στο στόμα, τα στρέφει προς τον ουρανό και βγάζοντας όλη τη φλόγα των σωθικών του: «πάρτην, ρε μάννα, επιτέλους».

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Δημήτρης Νίκου

dimitris-nikou.blogspot.com

Νίκος Σουβατζής

FB : Νίκος Σουβατζής

Χαρούλα Αδαμοπούλου

adamsxara@gmail.com

Μερκούριος Γιάντσης

facebook.com/merkourios.giantsis67

Χρήστος Κουλαξίζης

koulaxizis.gr

Renée Friday / Maestra Renée

facebook.com/rene.friday.7 / maestrarenee.wordpress.com

Παναγιώτης Τσαούσης

facebook.com/panagiotis.tsaousis.3

Γιάννης Φαρσάρης

openbook.gr/tag/giannis-farsaris

Ευτυχία Καπαρδέλη

eftichiakapa.blogspot.gr

Δρ Μιλτιάδης Ντόβας

facebook.com/miltos.ntovas | miltos.ntovas@yahoo.gr

Μαρία Μίγκλη

mariamiglliscript.blogspot.com

Η Ντουλάπα του γάτου

FB : Η Ντουλάπα του γάτου

Εκδόσεις Cambia

cambiabooks.gr

Χρήστος Ντικμπασάνης

ntik.chris@gmail.com

Ολυμπία Θεοδοσίου

Urnovl : Ολυμπία Θεοδοσίου

Χρήστος Κουρής

skieskailexeis.blogspot.com

Κανελλία Τούντα

kanellia.blog / kanellia.gr

Στεφανία Αϊβαλάκι

facebook.com/stefsillustration

Στίχοιμα

FB : Stixoima

Θάνος Γιαννούδης

ΒιβλιοNet : Θάνος Γιαννούδης

Αναστασία Νικολάου

molyvikaixarti.wordpress.com

Βασιλική Δραγούνη

artifactspirit.blogspot.com

Ισαβέλλα Πρίτσα

burnteclair.wordpress.com

Νικόλαος Δαμουλιάνος

FB : Νικόλαος Δαμουλιάνος

Κλεονίκη Χρυσανθακοπούλου

facebook.com/venus.saltomortal

Creative Music Box

creativemusicbox.blogspot.com

Αλεξάνδρα Μητραβέλλα

abuttononthemoon.blogspot.gr

Μίλτος Μόσχος

moschosbooks.gr

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

donate & support

kutt.it/glpp

Γλαρόλικοι